Aventurile submarinului DOX

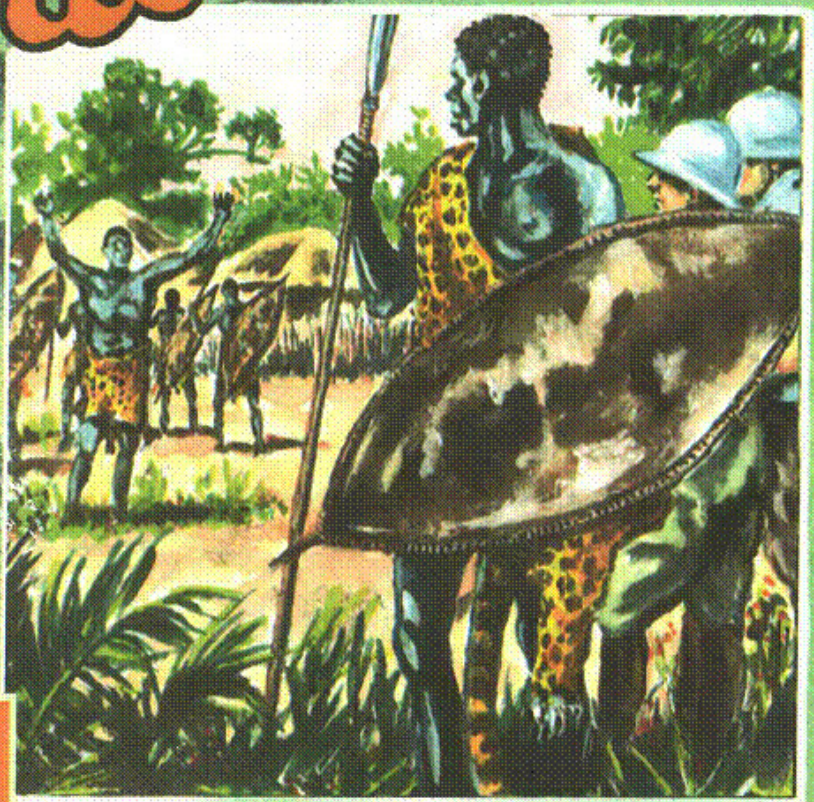

SERIE NOUĂ

249

În țara lui Pongo

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 249

ÎN ŢARA LUI PONGO

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
RUGĂMINTEA LUI PONGO

NE REÎNTOARCEM DIN GONGO BELGIAN. Ca însoţitori aveam trei negri din tribul mobuti, pe care ni i-a dat şeful de post din Ungu drept călăuze şi cărăuşi totodată.

Cu ajutorul unei canoe băştinaşe lungă de vreo zece metri, speram să ajungem la staţiunea următoare de unde puteam lua un vapor care naviga pe fluviu, cu ajutorul căruia am fi putut ajunge la coastă.

Când ne-am stabilit tabăra în acea seară la vreo depărtare de douăzeci de kilometri, de gura râului Ruki, mi-a bătut la ochi imediat faptul că Pongo devenise deodată deosebit de tăcut. Mă gândeam că poate l-a apucat vreun fel de boală. Şi deocamdată nu voiam să-l întreb.

De asemenea şi Marian îşi dăduse seama că starea de spirit schimbată a prietenului nostru, care stătea gânditor lângă foc, nemaidând atenţie împrejurimilor, aşa cum făcea de obicei.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Pongo? s-a interesat în cele din urmă prietenul meu. Îţi lipseşte ceva?

Pongo şi-a ridicat capul şi ne-a privit cu ochii trişti.

— *Masser* Farrow, Pongo dor de casă, a şoptit el de parcă s-ar fi ruşinat de simţămintele sale.

Şi uriaşul l-a privit zâmbind:

— Ai vrea să te întorci la tribul tău, dragă Pongo?

— Pongo vrea să vadă fraţii, au trecut mulţi ani de când nu I-am mai văzut. Pongo nu vrea să rămână pentru totdeauna acolo. El vrea să urmeze *massers.*

Prietenul meu m-a privit întrebător. Dacă voiam să îndeplinim dorinţele lui Pongo şi să vizităm regiunea tribului său, am fi fost nevoiţi să o luăm spre sud.

Satul său era aşezat la vreo trei sute de kilometri înspre sud de fluvial Congo, care pentru noi ar fi însemnat o călătorie de câteva zile.

Ochii lui Pongo s-au aţintit asupra mea, de parcă ar fi aşteptat un cuvânt de aprobare. În ce mă priveşte, am ridicat numai din umeri.

Perspective de a străbate cu piciorul jungle virgină, apoi de a o lua prin savana africană nu era tocmai pe gustul meu.

Pongo remarcase nehotărârea mea şi se ridicase tăcut. Nu o făcea fiindcă era mânios, ci pentru a ne oferi ocazia să discutăm între noi chestiunea. A păşit mai departe de-a lungul fluviului şi s-a lăsat jos la malul acestuia.

— Ei, ce părere ai, Robert, să-i îndeplinim rugămintea bunului nostru prieten Pongo? m-a întrebat prietenul meu. E

adevărat că este un drum greu, dar nu uita că Pongo ne-a îndeplinit orice dorinţă, urmându-ne peste tot. Acum putem să-i arătăm recunoştinţa noastră, chiar dacă prin asta va trebui să ne modificăm itinerarul.

— Prin urmare eşti decis să-i îndeplineşti dorinţa? l-am întrebat eu.

— Ca să spun sincer, da. Voi încerca să te conving şi pe tine, dacă eşti înclinat spre refuz.

— Dar nu refuz deloc, Mariane! Ai dreptate, Pongo ne-a fost mereu un servitor credincios. Să călătorim aşadar la fraţii săi. Suntem deja cunoscuţi acolo şi putem să rămânem în sat o vreme. Poate se va ivi prilejul să împuşcăm şi vreun leu.

— Foarte bine atunci, problema noastră e ca şi rezolvată. Acum nu mai trebuie decât să facem un plan de călătorie. Putem să o luăm pe fluviu în aval, până la Coquihatville, apoi până la gura de vărsare a afluentului acestuia Ruki. Va trebui în continuare să cotim şi să o luăm spre sud. Cred că aşa drumul va fi mai puţin obositor.

— O fi, dar m-am gândit la altceva. Să călătorim până la Bonga, după care o cotim spre sud-est. Cu această ocazie vizităm şi lacul Leopold. Mai târziu o luăm înspre fluviile Lukenie şi Nuhai, înapoi către marele fluviu Congo.

Am izbucnit în râs.

— Arată de parcă ne-am găsi în cine ştie ce ţară civilizată şi n-ar trebui decât să ne folosim de calea ferată. Şi jonglăm cu distanţe care n-au termene de comparaţie în oarecare dintre ţările civilizate europene. Şi încă n-am pomenit nimic de lipsa de comoditate şi de nesiguranţa regiunilor.

— Ei, atât de primejdios ca-n vremurile când Stanley şi Wismann şi-au început călătoria lor prin Africa nu mai este în vremurile noastre, dragă Robert. Oriunde ne îndreptăm acum se observă civilizaţie şi cultură. Până şi la cele mai îndepărtate triburi au pătruns acum. Negrul vede în omul alb stăpânul său şi nu mai îndrăzneşte să se revolte contra lui.

— Tocmai de aceea sunt curios să văd cum stau lucrurile în ţara lui Pongo. El este doar regele tribului său şi asta e de ajuns ca să-l însoţim pentru a-şi reinstaura domnia asupra alor săi.

— Regele Pongo, a râs Marian.

Am dat şi eu din cap. Mă gândeam la o mai veche aventură a noastră, când vărul lui Pongo, Kanda, voia să-şi însuşească puterea în timpul absenţei prietenului nostru negru.

Kanda şi fratele său Maku au căzut atunci în luptă şi Pongo a dobândit din nou puterea. Ca reprezentant al său l-a numit pe nepotul lui Kubang, atunci când Pongo a decis să ne însoţească în călătoriile noastre. Între timp au trecut ani de atunci. Cum arăta ţara lui Pongo acum? Îl înţelegeam de astă dată mai bine de ce, fiind în vecinătatea locului de baştină, dorea atât de mult să-i vadă pe ai săi.

— Să sperăm că totul este în ordine acolo, Mariane, am replicat eu. Drumul pe care-l propui este puţin mai lung, dar ne vom putea mişca mai repede decât dacă am merge pe la fluvial Ruki, întrucât n-ar trebui să trecem prin jungle dese. Satul lui Pongo se găseşte în mijlocul unei păduri, dar aici negrii şi-au croit multe poteci bine întreţinute pentru a rămânea în contact permanent cu alibi. Pe de altă parte, alibi sau negrii, oricare ar fi ei, trebuie în orice sat să plătească dări.

Pongo încă stătea pe malul apei, neştiind că noi hotărâsem deja să mergem cu el. Marian l-a chemat la sine.

— O să coborâm pe fluvial Congo până la Cundo, Pongo, de acolo ne îndreptăm spre sud-est, trecând pe lângă lacul Leopold până în ţara ta. Cât crezi că ne va lua până acolo? l-a întrebat el.

În ochii prietenului nostru negru au sclipit luminiţe de bucurie şi trăsăturile sale mohorâte până atunci s-au luminat de un zâmbet.

— *Massers,* Pongo crede că în şase zile vom fi în ţara lui Pongo, ne-a lămurit acesta.

— Atunci o să păstrăm acest drum.

— Crezi că în satul tău este totul în regulă, Pongo?

Faţa lui Pongo s-a întunecat din nou.

— Pongo nu crede asta, el are presimţiri rele, au murmurat buzele prietenului nostru.

Marian şi cu mine ne-am privit consternaţi. Din nou a trebuit să mă gândesc la luptele înverşunate pe care le-am purtat pe vremuri. Să fim nevoiţi oare să le repetăm din nou?

— Nu trebuie să crezi în presimţiri, dragă Pongo, a încercat să-l ridice moralul prietenul meu. O să găsim totul în ordine în patria ta.

Pongo a scuturat numai capul.

— Nu *Masser* Farrow, Pongo nu se înşeală, presimţiri rele, ne-a repetat el aceleaşi cuvinte.

Ştiam din experienţă că presimţirile nu l-au înşelat niciodată pe uriaşul negru deci ne puteam aştepta la momente foarte neplăcute. Dar speram totuşi să le depăşim.

— N-ai aflat între timp nimic despre concetăţenii tăi, Pongo?

— Nu, *Masser* Farrow, Pongo rămas întotdeauna cu *massers*. Acum Pongo crede că trebuie să se despartă de *massers* pentru totdeauna.

— Ce sunt vorbele astea Pongo? Nu cumva ai presimţiri de… moarte?

— Pongo ştie că el curând moare. Pământul el părăseşte, stă scris în cartea Domnului.

Din nou Marian mi-a aruncat o privire încărcată de semnificaţii. Acum eram de-a dreptul îngrozit întrucât Pongo ne era cel mai drag prieten şi pierderea sa ar fi fost foarte dureroasă pentru noi.

— Totul e o prostie! am strigat eu mânios, pentru a-mi ascunde emoţia adâncă ce mă cuprinsese. Aşa de repede nu moare nimeni, cât despre presimţiri nu cred deloc în ele. Dacă Pongo se gândeşte că în ţara lui i se poate întâmpla ceva rău, atunci pur şi simplu să nu mergem acolo.

— Dacă *massers* nu vine, atunci Pongo merge singur, ne-a lămurit el liniştit. *Massers* se poate răzgândi, drum până la Cundo este lung.

— Venim cu tine Pongo, nu te lăsăm noi baltă, n-avea grijă, i-a replicat Marian. Şi chiar de-ar trebui să mai susţinem lupte grele ca atunci demult, nu ne lăsăm noi speriaţi.

— Dar acum capul sus! De data asta presimţirile sunt înşelătoare.

Pongo însă a scuturat neîncrezător capul. Ne-am părăsit din nou şi s-a aşezat iarăşi pe malul fluviului, unde a rămas nemişcat, cu privirea aţintită în apă. Niciodată nu l-am văzut aşa. Ştiam prea bine că prietenul nostru negru nu se temea defel de moarte şi spunea întotdeauna că nici un om nu poate scăpa de soarta sa.

Dar gândul că trebuia să ne părăsească astfel îl făcea să fie trist.

— Ce crezi despre toate acestea, Mariane? l-am întrebat pe prietenul meu, cutremurat, în şoaptă.

— Trebuie să veghem asupra lui, Robert, presimţirile sale nu l-au înşelat până acum niciodată. De data asta m-am alarmat şi eu. Ar fi o pierdere irecuperabilă dacă i s-ar întâmpla ceva. Dar şi Pongo este numai om. Se poate apăra de atacuri şi ambuscade însă nu şi de boală sau de viclenie. Aşadar trebuie să avem mare grijă de prietenul nostru, aşa cum am mai spus-o.

— Dacă am putea să-i scoatem din minte călătoria asta, Mariane!

— Atunci s-ar duce singur în ţara lui, dragă Robert. Ştii bine că este foarte hotărât în tot ce-şi propune.

— Pongo nu se va despărţi de noi, cred eu. Este suficient să-i spunem că va trebui să plecăm şi nu-l vom aştepta. Atunci cu siguranţă că se va răzgândi.

— Nu şi de data asta, dragă Robert! I-am citit-o eu destul de bine în ochi. O voce interioară îl cheamă la ai săi şi nu i se poate împotrivi.

Am tăcut. N-aveam ce face, trebuia să lăsăm ca lucrurile să se petreacă de la sine. Dar mi-am propus să veghez. Nici o secundă nu trebuia lăsat Pongo din ochi. Şi vai de aceia care vor veni să-l înfrunte!

Prietenul meu a dat numai din cap, aprobându-mă. Recunoscuse în ochii mei gândurile de care era animat în clipele acelea.

Ne-am împărţit orele de veghe şi ne-am întins să dormim. Pongo încă mai întârzia la malul fluviului privind necontenit în valuri. Chiar şi tăcerea sa era înfricoşătoare prin ea însăşi.

Dacă aş fi recunoscut pericolul care ne pândea atât de aproape! Aş fi încercat din toate puterile să-l îndepărtez. Pongo fusese nu numai însoţitorul nostru, dar şi un bun camarad şi cel mai devotat prieten, pentru care ne-am fi pus în joc oricând viaţa, cum a făcut-o şi el pentru noi de nenumărate ori.

Am dormit foarte prost în noaptea aceea. De-abia în tăria zilei ne-am reluat călătoria pe fluviul Congo. Am întâlnit în drumul nostru un vaporaş care mergea împotriva curentului. Aceste nave sunt foarte puţin adânci construite şi de obicei au două sau trei punţi. Ne aminteau întrucâtva de vapoarele de pe Mississippi.

Întrucât călătoria noastră decurgea lejer, în curând vaporul a rămas în spatele nostru. Nu avea mulţi pasageri la bord, în schimb părea să fie încărcat din greu cu marfă.

Malurile fluviului erau şi aici încărcate cu o vegetaţie luxuriantă şi doar arareori ni se arăta o fâşie de savană, pe care alergau sălbăticiuni.

Odată, am surprins o turmă de elefanţi care se îmbăiau chiar la mal. Masculul conducător din faţa cirezii ne mirosise însă repede şi printr-un semnal de trompetă şi-a pus în alertă consângenii părtaşi la scăldat, dispărând cu aceştia în adâncul savanei. Am remarcat de asemenea câţiva hipopotami şi crocodili pe lângă care am trecut observându-i

o vreme. N-aveam nici un chef de vânătoare, mai ales că eram aprovizionaţi din belşug cu carne uscată.

Pe cursul marelui fluviu apăreau din când în când insule şi insuliţe ce abundau de verdeaţă. Două din aceste insule le-am putut examina în voie, descoperind acolo păsări de toate speciile. Ca să nu mai vorbesc de şobolani, cărăbuşi şi lilieci şi o mulţime de fluturi ce mişunau deasupra acestora, însă altă faună nu se vedea.

De asemenea nici oameni nu se prea arătau pe acolo. Cu atât mai surprinşi am rămas când în faţa noastră, pe una dintre insule, a apărut o coloană înaltă de fum.

Prietenul meu mi-a aruncat o privire şi acum ştiam la ce se referea. Voia să vizităm neapărat această insuliţă.

Am debarcat pe partea de vest a acesteia. Negrii care erau cu noi ne-au urmat, sau cel puţin voiau să o facă, pentru că Marian le-a cerut să rămână pe ambarcaţie, având în vedere că nu doream să zăbovim prea mult pe acolo.

Marian şi cu mine eram de părere că aici puteam întâlni negri care se pregăteau de înnoptat. Era pur şi simplu numai o curiozitate ceea ce ne mâna acolo, deşi nu bănuiam că aici va începe din nou o aventură pentru noi. Pongo ne însoţea. Când am intrat în insulă şi am cercetat cu atenţie printre crengile tufişurilor am văzut într-un mic luminiş patru oameni care tocmai îşi terminau masa. Era vorba de un poliţist belgian şi doi subordonaţi de culoare. Când am dat crengile la o parte pentru a-l saluta pe alb, poliţiştii au sărit repede în picioare ducând mâna la arme. Se temeau probabil de un atac, dar când albul ne-a recunoscut şi-a strigat oamenii dându-le un ordin scurt, după care aceştia şi-au pus armele la centură.

— V-am speriat, domnule sergent, i-a trântit-o Marian.

— Fireşte, credeam că suntem singuri pe insuliţa asta. Vă petreceţi şi dumneavoastră noaptea pe undeva pe aici?

— Nu, tocmai am debarcat. Am văzut o coloană de fum şi curiozitatea ne-a mânat încoace. Mă bucur să întâlnesc aici un european.

Marian ne-a prezentat pe noi toţi. Sergentul se numea Micke. Acesta ne-a rugat să luăm loc în jurul focului, pentru că voia să ne întrebe ceva. I-am dat ascultare.

— Aşadar, aţi urmat cursul fluviului Congo, domnule Farrow. N-aţi întâlnit cumva vreo ambarcaţie pe care se afla un alb şi un negru?

— Am întâlnit diferite vase, printre care şi un vaporaş. În kanu-urile văzute de noi se aflau numai negri, albi n-am văzut nici unul.

— Ei, atunci înseamnă că sunt pe o pistă falsă. Cu siguranţă că s-a pierdut pe undeva printre afluenţii marelui fluviu. Nici nu mi-aş putea imagina că va încerca să o ia în amonte pe Congo, pentru ca să-mi scape.

— Aşadar, te afli în urmărirea răufăcătorilor, nu-i aşa, sergent? l-a întrebat prietenul meu.

— Da şi trebuie să mărturisesc că acum am avut parte de un mare ghinion. Omul cu siguranţă mi-a scăpat.

— Dar cine-i individul şi ce infracţiuni a comis?

— A delapidat douăzeci de mii de franci, pe care-i poartă asupra sa. Am fost însărcinat să-l caut aici pe fluviul Congo.

— De ce nu sunt angajate mai multe forţe pentru asta, sergent?

— Fiindcă superiorii mei ştiu că eu cunosc foarte bine regiunea fluviului Congo, până sus la cascadele Stanley… Am urmărit odată un individ trei luni pe aici, până în sfârşit l-am prins. Am intervenit exact în momentul în care acesta credea că am renunţat la urmărire. Şi dacă mi-a reuşit odată, cred că că-mi va reuşi şi acum, atunci când am de-a face cu indivizi rău famaţi în regiunea asta. Nat Becker mi-a scăpat deocamdată asta-i tot.

Se vedea de la o poştă că poliţistul petrecuse mult timp la tropice. Totuşi nu dădea impresia că i-ar fi dăinuit întrucât nu devenise plictisit sau arţăgos. Dimpotrivă, ochii săi parcă râdeau şi faţa îi afişa o mină calmă.

— Şi ce vei face dacă totuşi nu-l vei prinde pe individul acesta? a întrebat mai departe Marian.

— Ce-aş putea face? O să-l caut o vreme, poate trei sau patru luni, ba chiar ceva mai mult, după care mă voi reîntoarce la Coquihatville şi o să raportez eşecul. Fireşte că nu mă aştept să fiu lăudat cu ocazia asta ba voi primi o mustrare scrisă, întrucât superiorii mei nici nu bănuiesc cât de dificil este să cauţi un om în regiunea asta, dată fiind apropierea junglei. Repede poţi dispărea în pădure şi nu te mai laşi văzut cu zilele. Aşadar, dacă subordonaţilor mei nu le va reuşi să-l găsească, atunci va trebui să ne întoarcem fără omul nostru.

— O slujbă ingrată. Ce să spun! s-a exprimat Marian în felul său.

— Ingrată? Sergentul a râs din toată inima. N-aş putea spune asta. Să urmăreşti un om şi să-l prinzi, aici stă toată plăcerea şi aş zice toată arta.

Omul acesta îmi plăcea. În ciuda meseriei sale grele, nu-şi pierduse deloc umorul.

— De-acum trebuie să mă întorc şi eu pentru a cerceta mai departe pe afluenţii Congoului, după omul meu. Înainte de o lună, cu siguranţă nu mă voi întoarce la Coquihatville. Dar dumneavoastră încotro călătoriţi, domnii mei? Înspre casă?

— Încă nu, a râs Marian. Vrem mai întâi să vizităm pe negrii bhakutu.

— Ştiţi unde locuiesc negrii bhakutu?

— Fireşte! Am mai fost de două ori pe acolo, însoţitorul nostru de aici şi l-a arătat pe Pongo, este căpetenia acestora.

— Pe toţi dracii, atunci asta pică de minune. Ştiţi, domnilor, aţi putea să-mi faceţi un mare serviciu. Individual acesta Becker este însoţit tocmai de un negru din tribul bhakutu, numit Bombi. Vreme de câteva luni îl însoţeşte mereu. Acum aş vrea să ştiu dacă negrul acela s-a reîntors pe meleagul lui. Acesta nu se face culpabil de nimic, întrucât nu a delapidat şi nici n-a furat ceva, dar şeful său a făcut-o.

— Cum pot să-ţi transmit informaţia, domnule sergent? Fireşte că te voi servi cu plăcere, i-a răspuns prietenul meu. S-a întors apoi spre Pongo.

— Cunoşti pe unul din satul tău numit Bombi,Pongo?

— Pongo cunoaşte. El a fost bun prieten cu Kanda şi duşman de la Pongo. El a dispărut atunci când Pongo învinge pe Kanda.

Marian m-a ghiontit uşor. L-am înţeles pe deplin. Pongo încă mai avea duşmani care dacă ar putea l-ar expedia în viaţa de apoi. Am început deja să adulmec şi eu cum stăteau lucrurile pe aici. Oare presimţirile funeste pe care le nutrea prietenul nostru să fi fost în legătură cu Bombi?

— Aha, va să zică se verifică, a strigat sergentul. Aş merge şi eu la negrii bhakutu. Dar mă îndoiesc că stăpânul lui i-a dat voie să plece, întrucât ticălosul are nevoie de el tocmai acum. Singur şi de capul lui nu s-ar descurca în junglă.

— Prin urmare unde trebuie să trimitem înştiinţarea? a întrebat Marian încă o dată.

— Trimiteţi rogu-vă, un mesager la Coquihatville, domnule Farrow. Acesta va fi plătit de către mine. Dacă nu mă va găsi, va întâlni un reprezentant de al meu pe care-l va informa. Acesta va şti în permanenţă pe unde mă aţin.

— Bine, o să mă interes, domnule sergent. Descrie-mi-l puţin pe acest Becker. Nu este exclus să dăm cu ochii de el.

Poliţistul s-a conformat. Întrucât nu vroiam să mai întârziem mult pe insulă, ne-am ridicat şi ne-am luat rămas bun de la sergent, care ne-a condus până la ambarcaţie. Ne-a făcut cu mâna până l-am pierdut din vedere.

II
O ÎNTÂLNIRE NEPLĂCUTĂ

— **MASSER FARROW,** Bombi este om foarte rău, a spus Pongo, când insula a dispărut după o cotitură. Pongo crede că Bombi mers cu om alb în satul lui.

— De ce presupui asta, Pongo? Trebuia să i-o spui şi poliţistului.

— Pongo merge singur în satul lui cu *massers*. Poliţist nu trebuie să ştie ce se întâmplă în ţara lui Pongo.

— Încă o dată Pongo, de ce crezi că Bombi s-a dus în satul tău cu omul alb?

— Omul alb vrea să dispară, el furat mulţi alţi oameni. Bombi ştie multe ascunzători, Pongo nu cunoaşte pe toate. Acolo trăieşte oameni ascunşi până tot se uită.

Şi Pongo m-a privit sigur de cele spuse. Convingerea lui Pongo era edificatoare. Aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile. De bună seamă că ne-ar fi convenit mult mai bine dacă poliţistul ne-ar fi însoţit până acolo, întrucât noi nu eram mandataţi să facem arestări şi nici nu aveam intenţia.

— Nu vrei să-i dai de veste sergentului, Mariane? l-am întrebat eu pe prietenul meu. Încă mai este timp să-l anunţi despre ceea ce crede Pongo.

Pongo mi-a aruncat o privire întunecată. Marian a scuturat capul.

— Deocamdată nu ştim exact dacă lucrurile stau întocmai aşa, dragă Robert. Să ne închipuim totuşi că situaţia se prezintă chiar în acest fel şi în acest caz mai avem vreme să-l prevenim pe sergent. De altminteri ar fi extrem de supărat dacă ar veni acum cu noi şi s-ar dovedi că nu am avut dreptate. Am putea ajunge ca noi înşine să fim învinuiţi că l-am dus conştienţi de nas şi chiar că am fi în cârdăşie cu acest alb.

Pongo nu spunea nimic, dar se străduia din răsputeri să mărească distanţa dintre ei şi sergent. L-am liniştit şi i-am explicat că acum nu aveam defel intenţia să-l informăm pe poliţist. Pongo a început să vâslească mai încet…

Călătoria noastră a durat mai mult decât am crezut. La Coquihatville, unde am ajuns după patru zile, le-am dat drumul negrilor din tribul mobuti. Marian i-a răsplătit regeşte şi le-a dat o scrisoare adresată şefului de post din Ungu, în care şi-a exprimat din nou mulţumirile noastre.

În zilele următoare ne-am continuat călătoria cu noii noştri vâslaşi şi trei zile mai târziu am ajuns la Kunda. De aici puteam să ne continuăm calea pe drumuri de ţară.

Ne-a fost recomandată o fermă din apropiere, care ne putea împrumuta câteva animale de călărie. Aceasta aparţinea irlandezului Mac Kent, care imigrase cu mulţi ani în urmă, un om prietenos şi simpatic, care ar fi vrut să ne ţină la ferma lui câteva zile. Acesta s-a declarat imediat de acord să ne ofere nişte animale. Când a auzit că voiam să călătorim la negrii bhakutu, chipul i s-a încruntat.

— De ce doriţi să mergeţi acolo, domnilor? s-a informat el. Poate nici nu ştiţi că regiunea este cuprinsă de o vreme de oarecare tulburări. Două triburi se află în dispută. Autorităţile vor să trimită soldaţi în regiune, nu pentru că negrii ar fi pe punctul de a se revolta, ci pentru a determina pe locuitorii din cele două sate să treacă la tratative şi să se abţină de la conflicte. Dacă chestiunea va deveni mai serioasă, atunci trupele vor fi trimise acolo cu siguranţă.

M-am uitat la Pongo. Se comporta de parcă nu l-ar fi interesat deloc treburile astea. Nu voia aşadar ca noi să menţionăm motivul pentru care voiam să ajungem la negri bhakutu.

Voiam să facem rost de nişte catâri sau asini şi de o căruţă. În Africa ecuatorială aceasta este cel mai comod mijloc de mişcare. Sunt mai eficienţi decât caii, întrucât depăşesc mai lesne mlaştinile şi drumurile noroioase. În plus aceştia sunt mai rezistenţi la diferite boli, mai ales la cea provocată de musca ţeţe. Rezistenţa şi puterea lor sunt uimitoare.

Dacă se bucură de o bună îngrijire, pot ţine pasul cu cei mai iuţi trăpaşi. Aceste animale, care au doar o putere ceva mai mare ca a unei vaci, duc cu uşurinţă un călător cu bagajele lui. Au însă defectul de a fi capricioase şi adesea nervoase din te miri ce.

Asta am remarcat imediat când am voit în ziua următoare să încalec. Animalul ce mi-a revenit părea să provină de la un circ. Încă de la început m-a împiedecat să urc în şa. S-a cabrat pe două picioare ca şi cum ar fi vrut să danseze şi mi-a trecut ceva timp ca să-l mai potolesc. Nu mai dură un sfert de oră mi-a reuşit asta, cu ajutorul fermierului. După ce m-am văzut instalat, a devenit parcă şi mai capricios. Prietenii mei deja apucaseră s-o ia înainte destul de mult, pe când eu nici nu mă mişcasem măcar un pic din loc. Catârul era nărăvaş rău de tot, nimic nu-l domolea, nici mângâierile, nici vorbele bune. L-am rugat pe fermier să-mi aleagă un alt animal. Acesta a râs şi mi-a spus:

— Păstraţi-l pe acesta, este unul dintre cele mai bune animale de călărie ce le am. Trebuie să aveţi puţină răbdare,

dar ţineţi-vă bine în şa pentru că o să pornească curând şi veţi recupera foarte repede timpul şi distanţa pierdute.

Omul avea dreptate, deodată am simţit o zguduitură şi de nu m-aş fi prins bine de şa. Aş fi căzut pe spate. Măgarul a pornit cu viteza unui tren expres. Într-un timp record am recuperat distanţa până la camarazii mei, care m-au copleşit cu râsete şi glume.

Mi-am lăsat bidiviul în voie. Prietenii mei rămăseseră cu mult în urmăm deşi aceştia se mişcau cu o viteză destul de mare, încă de la bun început. Deodată animalul s-a oprit brusc şi din nou era să alunec din şa, nemaivrând pur şi simplu să se mişte. Am aşteptat cu răbdare. Camarazii m-au ajuns din urmă, după care şi asinul a luat-o la picior, acum se comporta normal, galopând pe lângă ceilalţi.

— O să fie bine, am spus eu, totuşi îngrijorat.

— Animalul trebuie mai întâi să se obişnuiască cu tine, dragă Robert. Probabil că n-a purtat călăreţi vreme îndelungată. Acum se vede că-i ascultător.

S-a dovedit până la urmă că aşa stăteau lucrurile, animalul făcea acum tot ce doream. Obiceiurile sale proaste au fost uitate. Puteam acum să mă opresc şi să-mi reiau trapul.

— De aici încolo vom călări înspre lacul Leopold, unde va trebui să vizităm ferma unui anume domn Jones. Mac Kent m-a rugat să-i transmit salutări. Acolo ne vom odihni câteva ore, sau chiar vom petrece o noapte. Să sperăm că vom ajunge la lacul Leopold încă astă-seară.

— *Massers* încă astă-seară nu fi acolo, ne-a asigurat uriaşul nostru prieten. Pongo ştie unde ferma de la Jones, ne-a lămurit el, cunoscându-şi bine regiunea. Pongo crede că *masser* Jones poate spune dacă Bombi fost aici.

— Cum de presupui tu, Pongo, că fermierul ştie asta?

— Bombi ia totdeauna acest drum când merge la negri bhakutu.

— Atunci ne vom da seama în curând de asta, adică dacă albul a fost sau nu acolo, am replicat eu.

— Nu prea cred asta, Robert. Negrul se poate arăta pretutindeni, pe când albul stă pitit. Becker e destul de experimentat pentru a se putea feri de a fi văzut.

— Atunci nu este absolut necesar ca Bombi să treacă pe la ferma lui Jones, Mariane.

— Uiţi că şi aceşti oameni au nevoie de provizii pe care trebuie să le cumpere? Nu pot trăi tot timpul din ceea ce transportă pe spinările catârilor, mai trebuie din când în când să şi vâneze în savană, nu-i aşa, Pongo?

— Da *Masser* Farrow, în curând va apărea savana. Deja pădurea se răreşte.

Pădurea prin care călăream acum noi încă arăta ca o junglă, desigur cam rărită, dar apropierea fermei îşi punea amprentele şi aici asupra peisajului, întrucât exista o potecă destul de umblată.

Fuseseră doborâţi mulţi arbori. După cum ne spusese şi fermierul Mac Kent guvernul intenţiona să construiască chiar o cale ferată până la lacul Leopold.

Către amiază am ajuns în savană. Înaintea noastră se întindea o câmpie vastă, acoperită de iarbă de prerie, dacă se poate spune aşa. Plictisitoare, neprietenoasă şi monotonă putea părea oricui care păşea pentru prima oară pe acest podiş plat. Cât vedeai cu ochii, nu puteai zări decât undeva în depărtare o proeminenţă vegetală, un fel de înălţime întunecată precedată de grupuri răzleţe de copaci şi tufişuri. Iarba de toate soiurile era adesea presărată cu palmieri de statura unui om, iată în ce consta priveliştea ce ţi-o putea oferi savana. Vegetaţia arboricolă ce-o întâlneam se rezuma la mici grupuri de mimoze, arbuşti spinoşi în soiul acacia, dar nicăieri nu era prezentă vegetaţia ce caracterizează văile strâmte ale râurilor şi fluviilor. Tulpinile şi coronamentul arborelui de aici reprezenta doar o caricatură a vegetaţiei luxuriante ecuatoriale saturată de cursurile de apă din alte locuri.

Nici chiar omului nu-i reuşea să aducă vreo schimbare prin suprafeţele cultivate.

Iar colibele rotunde şi jugulate, susţinute de un sistem de fortificaţii din pari, se deosebea atât de puţin de restul tabloului vegetal încât trebuie să te apropii suficient de mult pentru a le distinge şi deosebi. Cunoşteam bine această savană şi oricum ne era mai plăcută decât jungla umedă şi caldă. Ceea ce ne părea însă extrem de dezagreabil era lipsa umbrei care să ne protejeze. Prin urmare, la vremea amiezii ne era cu neputinţă să călărim. Soarele îşi trimitea razele sale perpendiculare în creştetele noastre, iar solul reflecta îndărăt căldura primită de sus.

Ne-am oprit sub ultimii copaci şi am sărit de pe spinările catârilor. Întrucât nu ne cunoşteam prea bine cu cei pe care-i călăream, i-am legat ca să fim siguri de ei. Ne voiam să ne complicăm şi pe urmă să fim nevoiţi să alergăm după ei prin savană.

Soarele ajunsese tocmai acum la zenit, dogorea fiind aproape de nesuportat. Aerul tremura până hăt în zare. Ne-am prăbuşit la umbra unor arbori, în timp ce Pongo lua

proviziile de pe crupa animalelor. La apă nu trebuia să facem economie, întrucât speram ca în cursul aceleaşi zile să fim la ferma domnului Jones. De-abia pe urmă, după ce am fi ajuns din nou în largul savanei, trebuia să ţinem seama de lichidul acesta atât de preţios, mai ales că nu cunoşteam defel izvoarele de apă dulce din zonă. Pongo lipsise ani întregi de pe aici şi nu era exclus ca de atunci izvoarele să fi secat.

Am făcut o pauză de vreo trei ore. Curând puteam să ne reluăm călătoria prin savană. Căldura nu mai era atât de mare, întrucât razele soarelui cădeau acum pieziş.

În timpul călătoriei pe care am reluat-o după odihnă, nu prea mai aveam putinţa să vorbim între noi. Pongo, care se afla mereu la câţiva metri înaintea noastră, examina cu multă atenţie împrejurimile. Avea în vedere în primul rând fiarele de pradă.

Nu se întâmplă nimic. N-am văzut nici oameni, nici fiare. Fără să fim tulburaţi de ceva, am ajuns către seară la fermă. Proprietarul acesteia, Jones, ne-a primit bucuros. De mult nu mai avusese musafiri la ferma lui. Jones era un uriaş de vreo patruzeci de ani. Figura acestuia inspira încredere.

A, fost invitaţi să petrecem câteva zile la el. Din păcate, ne-am văzut nevoiţi să declinăm oferta, întrucât nu voiam să pierde mult timp pe aici. Marian i-a făgăduit că vom trece pe la el atunci când ne vom înapoia.

Când ne-am aşezat după cină pe mica verandă ce dădea înspre grădină, Marian s-a interesat de Becker şi negrul Bombi. Jones a clătinat din cap, spunând că nu i-a văzut. După un timp, s-a scărpinat în cap şi a spus pe un ton şovăitor:

— Străini sunt tot timpul pe aici în regiune. Câteva din vitele mele au dispărut, dar nu cred că au luat-o la goană pur şi simplu. Băieţii mei le-au căutat zadarnic. Nu e cine ştie ce mare nenorocire, am amintit asta numai pentru că aţi întrebat de străini, domnule Farrow.

— Unde păşteau vitele, domnule Jones? s-a interesat Marian.

— La vreo cinci kilometri spre vest de ferma mea. Acolo se găseşte un mic lac, unde şi iarba este destul de bogată. E un loc excelent de păşunat.

— Băieţii dumneavoastră n-au găsit nici un fel de urmă, Mister Jones?

— Nu pot să spun, am aflat asta curând de la un negru care mi-a adus ştirea. Cred că azi vom obţine veşti mai proaspete. Kroeke, administratorul meu voia să vină încoace ca să vorbească cu mine. Cum spuneam, nu-i cine ştie ce

pierdere pentru mine, dacă dispar câteva vite. Sigur că va trebui să cercetăm dacă nu cumva a fost vreun animal de pradă, ori un furt de-al negrilor.

M-am gândit că Becker şi Bombi aveau mare nevoie de provizii, întrucât aici în savană este o problemă cu vânatul, mai ales atunci când eşti pe fugă. S-ar putea ca vitele să fi fost furate şi apoi măcelărite.

I-am povestit lui Pongo despre furtul de vite. El a ascultat după care ne-a răspuns laconic:

— Bombi a fost, el fură mereu.

Nu aveam deloc intenţia de a-i urmări pe aceşti oameni, cu atât mai puţin de a-i reţine, voiam totuşi să-l înştiinţăm pe sergent. Cu privire la alb, nu exista un motiv ca să ne preocupe, cât despre negru, acesta îi producea lui Pongo dureri de cap. Prietenul nostru credea fireşte că acesta avea un plan diabolic.

Puţin înainte de miezul nopţii a sosit şi supraveghetorul. Jones i-a cerut amănunte în legătură cu furtul vitelor.

— Negrii trebuie să le fi furat, a răspuns el indiferent. Am găsit una dintre vite într-un tufiş, ucisă şi tranşată. Negrii aceia trebuie să fi mânaţi de foame.

— Crezi că au fost mai mulţi negri? s-a interesat Jones.

— Da, am găsit suficiente urme. Numai că negrii aceştia trebuie să fi purtat cizme.

Ceea ce spunea acum supraveghetorul avea cap şi coadă. Vitele nu au fost furate de un trib oarecare de negri, ci de o echipă de băieţi care mai lucraseră la vreo fermă.

— Hm! Ce părere aveţi acum de asta, domnilor? ne-a întrebat Jones, atunci când supraveghetorul a terminat ce avea de spus. Credeţi că e vorba de oamenii dumneavoastră?

— Suntem convinşi de asta. De altfel, credeam că atât albul cât şi negrul nu ţin să fie văzuţi şi de aceea s-au refugiat ori vor încerca să o facă la triburile de negri.

— Dacă aşa stau lucrurile, va fi o nimica toată să-i arestaţi, domnilor. Deşi în savană vă va fi destul de greu. Până la urmă o să vă daţi seama unde s-au refugiat.

— Nu intenţionăm de fel să avem de-a face cu aceşti indivizi, a răspuns Marian. Vom anunţa pur şi simplu postul de poliţie din Coquihatville, ca să trimită oameni. Din păcate, nici măcar asta nu putem face acum, întrucât nu cunoaştem nimic exact.

— Pot să-i pun pe câţiva din oamenii mei să-i urmărească pe hoţi? Am câţiva inşi potriviţi pentru treaba asta.

Prin oameni potriviţi fermierul se gândea la câţiva negri care lucrau pe domeniul său.

— Dacă vreţi să-i pedepsiţi pe hoţi, atunci acţionaţi în propriul dumneavoastră interes, dar nu vă osteniţi pentru noi. Eu cred că putem să ne reglăm şi singuri conturile cu aceştia. Presupun atunci că avem acelaşi ţel.

— Pentru o vită sau două nu merită osteneala, domnilor. Oricum că doresc mult succes în tot ce veţi întreprinde. Când plecaţi?

— Dimineaţă, la răsăritul soarelui. Până către amiază vom fi parcurs o mare distanţă.

Întrucât era aproape de miezul nopţii, ne-am căutat locuri de culcare. Am vorbit cu Marian despre cei doi hoţi, el fiind de părere că aceştia nu erau cu mult în faţa noastră.

Dacă Bombi l-a condus pe alb în satul său, atunci existau oricum şanse de a ne ciocni cu aceştia.

Puţin după răsăritul soarelui am pornit-o la drum. Pongo a preluat din nou conducerea, luând-o spre sud-vest. Asta arăta că hoţii ocoliseră cu grijă ferma lui Jones, dacă într-adevăr voiau să ajungă în satul lui Pongo. Cât despre acesta, era tot mai tăcut, cu privirile aţintite aproape tot timpul în depărtare.

Cu cât ne apropiam mai mult de sat, cu atât deveneam mai neliniştit. Să se îndeplinească oare presimţirile sale? Aveam cumva să-l pierdem pe bunul nostru camarad?

Gândul acesta mă făcea trist. Nu-mi puteam imagina mai departe călătoriile noastre fără credinciosul nostru tovarăş.

Am vorbit în şoaptă cu prietenul meu Marian despre toate acestea. Şi el privea lucrurile foarte serios.

Peisajul rămânea monoton. De câte ori depăşeam o colină, Pongo îşi oprea catârul şi privea cu atenţie împrejurimile. O dată mâna lui ridicată a arătat spre est. Am recunoscut în depărtare o mică pădurice.

— *Massers,* Pongo crede acolo poate odihni şi găseşte şi apă.

— Mă bucur că putem să o facem Pongo. Există umbră, numai să sperăm că vom fi singuri.

Uriaşul a înălţat din umeri. Nutrea aceleaşi gânduri ca şi noi.

Ne-am continuat călăria şi curând am dat de un pâlc de mimoze, arbuşti cornoşi şi mărăciniş peste tot. Locul nu era prea îndepărtat şi puteam ajunge acolo în douăzeci de minute.

— *Massers* fie cu băgare de seamă. Simba adesea odihneşte aici, ne-am povăţuit cu înţelepciune Pongo. Desigur, se gândea la leu. Ne-am oprit cam fără voie. Pongo ne-a făcut un semn. Am mai înaintat câţiva paşi după care am intrat în desiş. Primul care a pătruns a fost, se înţelege,

uriaşul, acesta dorind să se convingă că nu ne pândea nici o primejdie. L-am urmat cu prudenţă. În mijlocul desişului înconjurător am găsit un spaţiu viran. Alături se înălţa o colină, la poalele căreia se oglindea un lac mic, cu apă limpede şi curată. M-a mirat nespus această bijuterie naturală. De unde putea proveni apa? Sigur, numai din adâncime. Am găsit şi firul apei care alimenta acest iaz. Acesta se prelungea la suprafaţă, umezind solul înconjurător şi alimentând vegetaţia luxuriantă dimprejur.

Am sărit din şei, în timp ce Pongo o şi zbughise în interiorul tufărişului, pentru a-l examina. Nu găsise nimic deosebit, nici oameni, nici „simba".

Am lăsat animalele să bea, după care ne-am astâmpărat şi noi setea. Aici am găsit şi umbră din belşug. Am prânzit, după care ne-am întins pentru o odihnă de câteva ore. Numai Pongo, care era obişnuit ca întotdeauna să rămână de veghe, supraveghea totul cu privirea-i bănuitoare.

III
AMBUSCADA

AM DORMIT VREO ORĂ, când am fost trezit de o smucitură ce m-a făcut să sar în picioare. Nu-mi venea să cred ochilor. În faţa mea stătea un alb care avea în mână un revolver al cărui cătare era îndreptată înspre mine. Pongo stătea alături cu mâinile ridicate şi în privirea lui citeam o furie interioară.

— Haide, sus mâinile! a poruncit acesta. N-am să aştept prea mult, aşa că faceţi-o repede, domnilor.

Marian se ridicase şi el în picioare. Deodată am recunoscut situaţia gravă în care ajunsesem. În spatele lui Pongo stătea un alt negru, ce-şi ţinea arma aţintită asupra prietenului nostru.

Marian şi cu mine ne-am ridicat mâinile.

— Bombi, leagă-l întâi pe negru, apoi ia-i la rând şi pe ceilalţi doi. Grăbeşte-te şi fă-ţi treaba bine.

Negrul i-a legat mâinile lui Pongo la spate, apoi picioarele, cu frânghii foarte rezistente. După aceea l-a împins pe uriaş, care a căzut la pământ. Pongo s-a rostogolit însă repede pe o parte şi cu picioarele aşa legate le-a împins cu putere ca să-l doboare pe adversarul său. Acesta însă a sărit vioi la o parte. Cu toate acestea fusese prins de picioarele lui Pongo şi s-a prăbuşit şi el la pământ. S-a ridicat înfuriat de jos şi a vrut să se năpustească asupra prietenului nostru, dar un strigăt al albului l-a reţinut.

— Nu face prostii, Bombi, acum leagă-i pe cei doi albi! a hotărât el.

Negrul s-a achitat şi de sarcina asta. Ştiam de-acum cu cine aveam de-a face. Când am sosit şi noi la orizontală alături de camaradul nostru, albul s-a aplecat şi şi-a însuşit armele noastre, îndeosebi carabinele, care păreau să-i fi plăcut mai mult, pentru că le-a examinat insistent.

— Excelent, par să fie tocmai ce-mi doream şi eu, a constat el.

Abia după aceea a început să ne scotocească şi încărcăturile. A zâmbit mulţumit când a văzut alimentele şi obiectele de uz personal pe care le aveam asupra noastră.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Marian. Eşti cumva un bandit, care atacă tam-nisam oamenii în savană?

— Bandit? Nu, domnul meu, nu sunt bandit. Pur şi simplu am nevoie de obiectele şi armele voastre.

— Ba eşti un bandit, un hoţ şi un escroc, care a pus mâna pe douăzeci de mii de franci. Numele dumitale este Becker,

nu-i aşa?

Albul l-a privit pe prietenul meu, înspăimântat. Şi-a închis pe jumătate ochii, după care împins de o furie oarbă ne-a strigat:

— Aşadar m-aţi urmărit! De aceea călăriţi în urma mea. Şi eu care credeam că am de a face numai cu sergentul şi cu cei doi oameni ai săi. Deci dumneata eşti un fel de vânător de recompense. Bine că v-am întâlnit acum, întrucât aveţi de ce regreta.

— Nu te-am urmărit, Becker, ne-am întâlnit doar cu sergentul care ne-a povestit toată tărăşenia. Ţelul nostru duce undeva la sud-est de ţinutul acesta.

— Vreţi să susţineţi că şi voi mergeţi la negri din tribul bhakutu?

— Exact. Scopul călătoriei noastre nu eşti deloc dumneata, cum ţi-a plăcut să te împăunezi.

La auzul numelui bhakutu, Bombi a ciulit urechile. Acum l-a privit pătrunzător pe prietenul nostru negru şi a strigat deodată:

— Acesta de jos este Pongo, căpetenia bhakutu. El voia întotdeauna puterea pentru sine.

— Ah! Dar asta-i deosebit de interesant, a râs albul. Tu voiai întotdeauna să fii şef şi acum iată, zace la picioarele tale singurul om care îndrăzneşte să-ţi ia şefia!

Bombi şi-a tras cuţitul şi a vrut din nou să se repeadă asupra lui Pongo. Dar albul a ţipat atât de tare la el, încât negrul a încremenit şi cu faţa schimonosită de furie şi-a repus cuţitul la brâu. Privirea pe care i-a aruncat-o acesta lui Pongo mi-a arătat că prietenul nostru se află într-o primejdie de moarte aşa cum acesta presimţise de altfel.

— Aşadar, călătoriţi înspre tribul bhakutu, pentru a-l înscăuna la domnie din nou pe însoţitorul vostru regal, a meditat Becker încă zâmbind.

De fapt, avem şi noi aceeaşi intenţie, numai că voiam ca Bombi să preia domnia. Acesta e urmaşul legitim la tron.

— Te înşeli. A replicat prietenul meu. Urmaşul legal la domnie şi care are toate drepturile este Pongo. Kanda, vărul său, i-a contestat odată drepturile, împreună cu fratele său Maku. Bombi a fost prieten al acestor doi. El a trebuit pur şi simplu să fugă, după ce Pongo şi-a nimicit duşmanii.

— Şi atunci de ce vă însoţeşte acesta pretutindeni, dacă ţine să-şi reia numai drepturile uzurpate la domnie?

— Pongo doreşte să ne însoţească şi nu vrea să ne părăsească, de aceea l-a mandatat pe nepotul său Kudhang la

domnie. Acum prietenul nostru vrea să se reîntoarcă la tribul său pentru o scurtă vizită.

— Pongo nu mai este căpetenie şi Kudhang a murit. L-a sfâşiat un leu, ne-a strigat Bombi. Acum Bombi va deveni şeful Bhakutu, fiindcă şi fraţii săi vor asta.

În timp ce spunea vorbele astea, nu se uita deloc înspre Pongo, dar se apropia tot mai mult de acesta. Pongo şi-a tras picioarele şi dintr-o smucitură l-a împins din nou, lovindu-l în şold. Negrul uriaş a zburat ca o minge prin aer, lovindu-se de un trunchi de copac şi a rămas nemişcat.

— Mii de draci, a strigat entuziasmat Becker, căruia nu părea să-i pese de soarta complicelui său, admirând mai mult reuşita lui Pongo. El s-a întors înspre acesta întrebându-l gânditor:

— Aşadar, tu vrei să devii şeful tribului bhakutu? Dacă te ajut să ajungi la această demnitate, vrei să faci şi tu ceva pentru mine, Pongo?

Pongo a sesizat capcana din vorbele albului şi s-a prefăcut că va cădea în cursă:

— Dacă Pongo ajunge şef, el face tot ce vrea. Cine îl ajută să învingă duşmanii este prietenul lui.

— Văd că tu ai mai multe temeiuri de domnie decât Bombi, în care nu prea am multă încredere. Acesta e duşmanul tău. Vrei să îl leg eu pentru tine? Trebuie însă să-mi fii credincios şi să-mi asculţi toate ordinele.

Pongo ne-a aruncat o privire rapidă. Dacă îi promitea ceva banditului, trebuia să-şi ţină cuvântul. Dar Pongo avea numai o singură dorinţă, aceea de a ne elibera pe noi. S-a prefăcut ca şi cum s-ar gândi. Becker a început din nou să-i vorbească. El n-a băgat de seamă că Bombi îşi venise de-acum în fire şi auzea totul. Am văzut cum acesta îşi trăsese cuţitul şi se apropia pe nesimţite de Becker.

Am scos un ţipăt de avertisment. Becker s-a întors pe călcâie cu iuţeala fulgerului. În acelaşi timp negrul şi sărise asupra lui. Becker l-a întâmpinat cu o lovitură bine ţintită, care l-a făcut pe negru să dea înapoi. În următoarea clipă a apărut în mâna lui un revolver care l-a întâmpinat pe năvalnicul său adversar. Bombi a recunoscut de îndată primejdia. Ştia că Becker îl poate culca cu un glonţ la pământ, dar glonţul şi-a rata ţinta, iar în momentul următor Bombi a dispărut în desiş.

Becker a scos un răcnet de furie şi s-a luat după negru, care poseda şi el un revolver, ce-l putea folosi acum de la adăpost. Asta nu trebuia să se întâmple şi de asta şi-a dat seama şi Becker, intrând repede în tufişuri.

— Repede Pongo, rostogoleşte-te înspre noi, poate reuşeşti să ne eliberezi de legături! i-a strigat Marian.

Pongo a dat numaidecât urmare cererii. Marian s-a aşezat astfel încât, în ciuda faptului că mâinile uriaşului îi erau legate la spate, să poată totuşi să ajungă la frânghiile prietenului meu. Pongo a început să lucreze la ele cu febrilitate.

În depărtare a răsunat o împuşcătură, după care s-a auzit o a doua. Ambii oameni să fi fost atinşi de gloanţe? Oare cine rămăsese învingătorul? Dacă s-ar fi întors Bombi înainte ca Pongo să ne fi scăpat de legături, am fi fost neîndoielnic, cu toţii ucişi fără nici o reţinere.

Asta o ştia şi Pongo şi de aceea îşi dădea toată osteneala să desfacă nodurile frânghiilor ca să-l elibereze pe Marian. Se dezlegau încetul cu încetul şi în sfârşit, prietenul meu şi-a putut elibera o mână. Acum îi era uşor să scape şi singur de celelalte legături. În buzunar a dat de micul lui briceag şi s-a grăbit să-şi taie frânghiile de la picioare. Am urmat apoi eu la rând şi apoi Pongo.

De îndată ce ma devenit liberi, ne-am ridicat cu toţii în picioare. Întrucât Becker ne luase pistoalele, am apelat la carabinele noastre. Ne-am pitit după trunchiurile unor arbori şi am aşteptat. Pongo a dispărut imediat în pădure ca să-l caute pe Bombi, în ciuda avertismentelor noastre.

Din desiş nu se mai auzea acum nici o împuşcătură. Am aşteptat cu încordare reîntoarcerea prietenului nostru. S-au scurs minute în şir, care ni s-au părut o veşnicie. În cele din urmă a apărut în mod neaşteptat din tufiş Becker. Chipul îi era schimonosit de furie şi căuta necontenit în jur. Când a observat dispariţia prizonierilor săi, a vrut să se retragă repede, dar o somaţie a lui Marian l-a făcut să se întoarcă. A văzut arma îndreptată asupra sa şi şi-a ridicat mâinile. M-am apropiat de el şi i-am luat revolver şi l-am legat cu fostele noastre frânghii.

Becker spumega de furie şi nu era în stare să lege două vorbe. De-abia când Marian l-a întrebat de soarta lui Bombi, acesta a răspuns:

— Sunteţi cu toţii nişte ticăloşi! Bombi m-a păcălit, v-a eliberat în timp ce eu îl căutam în desiş. Cu toţii sunteţi o apă şi un pământ…

Marian a râs.

— Calmează-te Becker, ne-am eliberat singuri, doar nu era să aşteptăm întoarcerea dumitale. N-am avut nici o intenţie de a te aresta, dar dacă ne-ai silit, n-am avut ce face, aşa te vom lua cu noi şi te vom preda autorităţilor în drept.

L-am percheziţionat şi am găsit la el cei douăzeci de mii de franci. Becker mârâia ca i fiară înfuriată, trăgea de frânghii, gata să-şi rupă încheieturile şi se blestema mereu că nu ne-a împuşcat de la bun început. Devenise de nerecunoscut.

Întrucât Pongo nu se întorsese încă, am plecat în căutarea acestuia. Voiam să găsesc şi locul unde Becker îşi ascunsese proprii cai, fiindcă era greu de crezut că venise aici pe jos. În desiş n-am găsit nici un catâr, ci doar locul unde fuseseră legaţi. Îmi devenise absolut clar că Bombi dezlegase animalele şi plecase cu ele.

Dar unde se afla Pongo? Am ocolit păduricea şi înspre sud-est am descoperit două punctuleţe. Când am cercetat locul cu binoclul am descoperit că era vorba de doi călăreţi. Acum m-am dumirit şi mai bine, cel de al doilea animal fusese folosit de către Pongo pentru a-l urmări pe Bombi.

M-am întors la Marian şi i-am spus ce descoperisem. Prietenul meu a clătinat mirat capul. Becker se liniştise între timp atât de mult, încât stătea fără să rostească o vorbă, privind fix înaintea sa. Cu el nu te mai puteai înţelege acum.

— Îl aştepţi aici pe Pongo, Mariane? am întrebat eu uitându-mă pe bolta cerului după poziţia soarelui. Am putea să ne reluăm călătoria.

— Fireşte că vom relua călătoria, doar avem trei catâri. O să-l legăm pe Becker de-a curmezişul spinării catârului lui Pongo. Dacă Pongo se reîntoarce, îl vom reîntâlni pe parcurs. Se va înapoia desigur pe acelaşi drum.

Am luat-o din loc şi după ce am depăşit păduricea de mimoze am privit în zare în speranţa că-l vom descoperi pe Pongo.

Aşa, dintr-o dată, mi-au revenit în minte presimţirile funeste de care fusese dominat acesta în ultimele zile. M-a cuprins o neliniştе interioară gândindu-mă la soarta lui Pongo. Duşmanul pe care-l urmărea era cam la fel de puternic şi dacă s-ar fi dat o luptă, rezultatul era îndoielnic.

Cu multă greutate am izbutit să-mi alung gândurile negre. Am văzut în schimb că şi Marian era cuprins de îngrijorări. Se străduia să nu remarc asta, dar l-am observat de câteva ori cum ridica binoclul de îndată ce ajungeam pe vreo colină de pe întinsul savanei, cercetând în adâncul orizontului.

N-am reuşit în calea noastră decât să dăm peste o turmă de zebre, care se îndepărta undeva spre est. Am descoperit şi o cireadă de bivoli, sau cel puţin asta am crezut, întrucât ne despărţea de ea o distanţă apreciabilă.

Prizonierul îşi mai revenise şi continua să ne ceară să-l lăsăm liber. Voia să ne mituiască cu cei douăzeci de mii de franci, mită pe care fireşte să am refuzat-o bombănind. Banii îi păstram în geanta mea şi voiam să-i înapoiem guvernului belgian.

Spre seară am dat din nou de un petic de pădure, formată de această dată din arbuşti bine dezvoltaţi, înalţi şi groşi. Înainte de a ajunge acolo, am coborât prevăzători din şei. Era primejdios să pătrundem buluc în desiş, întrucât ni s-a părut un admirabil loc de pândă pentru lei. De aceea, am convenit să facem un popas la marginea acesteia. Regretam acum şi mai mult că Pongo nu era cu noi, întrucât acesta, fiind localnic cu mare experienţă, ne-ar fi putut sfătui dacă eram în siguranţă aici. Nasul lui l-ar fi mirosit pe Simba numaidecât.

Am urmat animalele pe jos până la locul de tabără ales. Curând trebuia să pice întunericul, care în această regiune se producea destul de repede. Am căutat să ne aflăm în preajma celor mai de nepătruns tufişuri pentru o siguranţă cât mai bună. Unul dintre noi trebuia să stea de pază pentru a ne preveni la timp de apropierea vreunui animal de pradă.

Am renunţat să aprindem focul, ca să nu ademenim fiarele. Am mâncat şi am băut ceai rece şi i-am dat şi lui Becker de-ale gurii.

Când s-a făcut noapte de-a binelea, m-am învelit în pătură, deoarece nopţile africane sunt în comparaţie cu ziua destul de reci. Mi-ar fi plăcut mai degrabă dacă am fi străbătut şi pe timpul nopţii o distanţă din drum. Marian însă s-a opus. Catârii trebuiau şi ei să se odihnească şi în afară de asta, spera ca Pongo să se reîntoarcă.

Am adormit repede. Înainte însă de a fi schimbat de către Marian, am sărit deodată drept în sus. M-a trezit din somn un foşnet îngrozitor. Am observat că prietenul meu stătea în picioare cu puşca gata pregătită, ţinând-o strâns în mâini. Tunetul înfricoşător pe care mi s-a părut că-l auzeam nu era altceva decât răgetul unui leu dezlănţuit care rătăcea prin savană. M-am ridicat şi eu iute de jos, înşfăcându-mi arma şi pregătindu-mă de tras. Aproape de mine a început să scâncească Becker:

— Dezlegaţi-mă, daţi-mi şi mie o armă pentru a putea să vă ajut să împuşcaţi bestia! se plângea prizonierul necontenit.

Se vedea cât colo că-l domina cu totul frica.

— Păstrează-ţi calmul, Becker, vrei să atragi atenţia asupra noastră? N-avem nici un chef să tragem….

— Da, dar când va sosi aici sunt pierdut. Aşa legat cum să mă apăr şi voi fi sfâşiat în bucăţi….

— Îţi spun încă o dată calmează-te! Nu se va întâmpla ce spui. Deocamdată nici nu se vede leul. Trebuie să fie destul de departe de aici!

Becker nu înceta însă cu văicărelile. Dar prietenul meu l-a ameninţat că-i pune un căluş dacă nu păstrează linişte, abia atunci s-a liniştit, astfel încât am putut afla cel puţin ce se întâmplă în savană. Era greu de distins de aici cum se târa şi furişa felina, dar pufăitul şi mârâitul fiarei se auzea totuşi din când în când, provocându-ne fiori de gheaţă.

Acum începeam să-i înţeleg prea bine pe oamenii care la auzul răgetului unei fiare îşi pierd tot curajul. Se părea totuşi că leul nu avea defel intenţia de a se apropia de noi. Pesemne că încă nu simţise că ne găseam atât de aproape de ea. Desigur, mi-aş fi dorit ca această întâmplare să nu fi avut loc. Oricum, nu era defel liniştitor să-ţi petreci noaptea cu un leu dezlănţuit în preajmă şi asta nu era totul. De obicei, un mascul nu umblă solitar. De cele mai multe ori îl însoţesc şi consoartele când iese la vânat. După sunetele ce le stârnea, ne dădeam seama că se îndepărta, dar deşi savana era inundată de lumina lunii, nu ne puteam dumiri unde se afla. Numai după auz puteam să bănuim direcţia în care se mişca.

M-am întins din nou, dar nu se mai putea dormi şi în afară e asta se apropia şi rândul meu de veghe. L-am rugat pe Marian să se odihnească, făgăduindu-i că-l voi trezi de îndată, în cazul că leul se va apropia.

Prietenul meu însă a vrut să mai rămână treaz încă vreo jumătate de oră. Stăteam tăcuţi unul lângă altul scrutând întunericul. Stelele străluceau pe firmament ca nişte diamante multicolore proaspăt şlefuite. Păreau să fie mult mai apropiate decât propria noastră patrie.

— Unde poate să se aţină Pongo la ora asta?

Marian abia şoptise cuvintele şi aproape că am încremenit când l-am auzit. Chiar aşa, unde se afla prietenul nostru? De ce ne părăsise fără să ne spună un singur cuvânt? Să fi fost mânia ce o resimţea faţă de Bombi atât de copleşitoare încât să ne fi uitat?

— Nu cred că va mai reveni în noaptea asta, Mariane. Îl va urmări pe Bombi până îl va găsi.

Marian a fost de acord cu mine.

— Păcat că nu suntem lângă el, dragă Robert! Îmi fac mari griji din pricina lui…

— La fel şi eu, Mariane. De aceea mi-ar fi plăcut să călărim noaptea asta, poate că l-am fi întâlnit.

Spusele mi-au fost întrerupte brusc. Foarte aproape de noi a izbucnit răgetul leului, pe care-l credeam departe. Becker a

început să ţipe iarăşi, înfricoşat. Marian şi cu mine am sărit în sus. Dar am încercat zadarnic să observăm ceva în savană.

Şi din nou… mugetul acela profund. Felina se apropiase simţitor de noi, după cât ne-am dat seama. Se părea să se târa dinspre partea dreaptă a noastră. L-am auzit pe Becker văicărindu-se şi ameninţările lui Marian nu mai serveau la nimic.

În cele din urmă am desluşit dihania deschisă la culoare ce se strecura prin iarba înaltă.

— Fii atent, Mariane, priveşte, vine de acolo! i-am şoptit prietenului meu.

— L-am văzut. Ţinteşte tu în ochiul stâng, pe când eu am să trag în cel din dreapta.

N-am mai apucat să răspund, întrucât fiara se apropiase şi mai mult şi părea în sfârşit să ne fi observat, pentru că a slobozit un răget şi mai puternic decât mai adineauri. Ochii îi străluceau sinistru prin întuneric.

Totuşi, depărtarea era destul de mare pentru a putea să nimeresc ţinta aşa cum îmi propusesem. Ştiam prea bine obiceiurile leului, deoarece nu-l întâlneam pentru prima oară. Acum trebuia numai să ne păstrăm calmul. Fiara continua să se mişte, în timp ce privirea mea fixă n-o părăsea defel. Ochii acesteia străluceau tot mai puternic şi am apreciat că nu ne despărţea de felină mai mult de cincisprezece metri. Totuşi leul nu era încă pregătit pentru săritură. De-acum deveniseră şi catârii neliniştiţi şi au început să tragă de dârlogii cu care erau priponiţi. Mă temeam să nu-i rupă şi să o ia la fugă, ceea ce ar fi însemnat pentru noi o pierdere catastrofală în plină savană. Din păcate, nu aveam acum timp să ne ocupăm de ei, regele animalelor era lângă noi, doar la vreo zece metri.

Jelaniile lui Becker deveniseră jalnice. Marian şi cu mine aşteptam nemişcaţi, cu carabinele pregătite şi privirile aţintite spre fiară, ce putea în fiecare clipă să se încordeze pentru săritură.

— Acum!

Acesta era semnalul aşteptat de prietenul meu. În momentul următor au trăsnit cele două împuşcături. Leul, ce se ridicase pentru ultimul salt s-a prăbuşit îndată la pământ şi a început să scormonească cu labele din faţă tot ce întâlnea înaintea sa. După câteva secunde agonia felinei a luat sfârşit şi aceasta a rămas înţepenită pe locul unde o surprinseseră gloanţele noastre.

— Slavă Domnului.

Era Becker, cel căruia îi scăpaseră cuvintele acestea de uşurare. Nu m-am preocupat de starea leului şi am alergat spre locul unde legasem animalele de călărie. I-am găsit înfricoşaţi şi cu greu am reuşit să potolesc întrucâtva animalele, gata să-şi rupă legăturile şi să se piardă în negura nesfârşită a savanei. Le-am legat din nou cât mai strâns de frâie şi cu prilejul acesta am făcut o descoperire ciudată. Funia cu care fusese legat catârul lui Pongo fusese tăiată cu vreun obiect nu suficient de ascuţit, judecând după cum atârnau fibrele acesteia. Am privit uimit la ce aveam în faţă.

— Ce s-a întâmplat, Robert? m-a întrebat Marian.

I-am arătat fără să spun o vorbă frânghia tăiată. Prietenul meu m-a privit în ochi, peste măsură de surprins.

— Da, se vede că funia a fost tăiat aici. Dar se pare că făptaşul n-a mai avut timpul să-şi ducă treaba până la capăt.

Marian a iscodit spre tufişuri şi dând la o parte unul, s-a aplecat ca să privească pe jos cu atenţie. Am recunoscut amândoi urma unui picior.

— În desiş stă ascuns un om, mi-a şoptit prietenul meu.

— Crezi că e Bombi?

Marian a încuviinţat din cap.

— Omul purta cizme, după cum îţi poţi da şi singur seama. Desigur că un alb n-ar fi reuşit să se apropie atât de mult, încât să poată tăia frânghia.

Ce trebuia să facem acum? Era pentru noi mult prea primejdios să cercetăm noaptea tufişurile. Pe de altă parte, uşor ne putea nimeri un glonţ venit din spate.

— Trebuie să ne alegem un alt loc pentru noaptea ce a mai rămas, a hotărât repede Marian. Şi fireşte, să supraveghem aceste tufişuri. Să nu apară ceva. Dacă cumva se întâmplă să iasă din desiş vreun om, să avem şansa să-l prindem.

IV
NENOROCIREA LUI PONGO

MARIAN ŞI CU MINE ne-am condus mai întâi de acolo catârii. Apoi, ne-am întors după Becker. La vreo sută de metri de fostul nostru campament de noapte ne-am oprit. Acum aş fi vrut să scoatem pielea leului, dar Marian s-a opus.

— Leoaica ar putea să pândească în apropiere, dragă Robert. Pe de altă parte, suntem obligaţi să veghem asupra tufişurilor. Voi avea eu grijă de asta, iar tu vei supraveghea savana.

În jurul nostru domnea o tăcere desăvârşită. De aceea eram ferm convins că aş putea distinge orice mişcare suspectă în desiş. Cu siguranţă că aveam de-a face cu un negru care se strecura prudent prin desiş. Acesta era în posesia unei arme de foc cu care ştia foarte bine cum se umblă.

De aceea, privirea mea a zăbovit mai mult asupra tufişurilor din faţă, decât a savanei.

Deodată, la o oarecare depărtare a izbucnit iarăşi răget de leu.

— Leoaica! mi-a şoptit Marian.

Amândoi ne-am dus mâna la arme. Am vrut să mă ridic dar prietenul meu mi-a făcut semn să rămân jos. A arătat cu capul spre tufişuri. Marian avea dreptate. Dacă ne-am fi înălţat şi i-am fi acordat atenţie leoaicei, necunoscutul ascuns acolo ar fi putut încerca din nou să se târască spre noi. Asta căutam şi unul şi celălalt să împiedecăm.

— Lasă leoaica în seama mea, Robert! Tu rămâi aici, dar nu te ridica şi supraveghează doar tufişurile. Cu leul o s-o scot şi singur la capăt.

Marian s-a înălţat şi tupilat, a pornit înspre dreapta, către vechea noastră tabără. Eu am rămas jos pitit. Nu mă simţeam deloc bine. Înaintea noastră se afla leoaica, îndărăt potrivnicul nevăzut, care în orice moment mă putea doborî cu un foc de armă.

M-am hotărât să-mi concentrez toată atenţia asupra desişului încâlcit din imediata mea apropiere, dar în ciuda tuturor străduaniilor, n-am putut distinge nimic care să-mi dea de bănuit.

Deodată a izbucnit iarăşi răgetul leului şi a trebuit să dau toată străduinţa ca să-mi păstrez calmul.

S-au scurs minute întregi de încordare extremă. De mai multe ori am auzit scâncetul jalnic al leoaicei, care îşi jelea pierderea consortului. Aceasta se apropiase de locul unde

zăcea masculul mort. Ce avea să se petreacă acum, o bănuiam eu.

Aşa cum mi-a povestit Marian mai târziu, el se târâse prudent până la locul acela, pentru a surprinde leoaica. De îndată ce s-a auzit răgetul jalnic şi mânios al fiarei, aproape imediat a răsunat bubuitul armei lui Marian, mai întâi unul şi apoi altul.

Acum nu mai puteam auzi chiar nimic, din ceea ce ar fi putu veni dinspre tufărişuri, pentru mine adversarul invizibil nu mai exista toate simţurile îmi erau îndreptate spre prietenul meu. Reuşise oare să doboare leoaica? Poate că da, întrucât răgetele felinei încetaseră. Cu toate acestea, oricât mi-am ciulit urechile, n-am mai perceput nici un zgomot dinspre savană. În schimb catârii au devenit din nou neliniştiţi. M-am hotărât să mă ridic pentru a-i linişti. În mod straniu am avut senzaţia că acolo se petrece ceva necurat ca şi cum ar fi pândit un pericol necunoscut în apropiere.

M-am oprit şi mi-am scos revolverul. Ţinându-mi carabina în mâna stângă am început să scotocesc printre ramuri. Să fi trecut cu vederea zgomotul produs probabil de târâşul negrului prin tufişuri?

Mi se părea că aud ceva foşnind în desiş. Am ridicat revolverul. În acelaşi moment a trosnit o împuşcătură şi un glonţ fierbinte mi-a fluierat pe la ureche. M-am aplecat şi am deschis la rândul meu focul. Din nou am auzit o mişcare în tufişuri, care de data asta se îndepărta repede. Cu toate astea, am mai tras câteva focuri pentru a-mi îndepărta potrivnicul. Marian a apărut imediat lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? s-a interesat el.

— În desiş stătea ascuns cineva, am auzit zgomot suspect, după care a trosnit o împuşcătură. Cât pe ce era să mă lovească în plin.

— Haide, ia două animale şi urmează-mă. Mai bine vom înnopta în savană decât aici, unde mi se pare prea primejdios.

Marian a apucat una dintre frânghii şi a tras după el un catâr. Eu l-am urmat ducându-l de dârlogi pe ceilalţi doi.

La o depărtare de vreo sută de metri de desiş se găsea un arbust răzleţ. Ne-am legat de acesta catârii, după care ne-am reîntors să-l luăm pe Becker.

Am avut însă parte de o surpriză mai mult decât neplăcută. Locul unde îl părăsisem pe prizonier era gol. Frânghiile tăiate ne spuneau ce se întâmplase. Bombi îl eliberase fără îndoială pe prizonierul nostru.

Marian nu părea însă prea supărat de întâmplarea asta nefericită. M-a consolat spunându-mi chiar că era mai bine cum s-au potrivit lucrurile, întrucât nu prea ştia ce să facă cu Becker.

— Totuşi, nu înţeleg, Bombi voia doar la începutul zilei să-l ucidă pe Becker, am spus eu.

— Poate s-a răzgândit. Bombi judecă ca un om de afaceri. Poate că are nevoie de albul acesta pentru a duce ceva la îndeplinire în cazul lui Pongo. Aş vrea numai să treacă noaptea asta cât mai repede.

— Ai terminat cu leoaica, Mariane? m-am interesat eu devenind brusc foarte interesat.

Prietenul meu s-a mărginit să râdă.

— Aş mai fi aici altfel, Robert? Leoaica n-a fost nici pe departe atât de primejdioasă decât aceşti doi oameni. Becker nu dispune de animal de călărie, deci va încerca să ne şterpelească vreunul.

— Unde o fi rămas însă Pongo, Mariane? Doar l-a urmărit el însuşi pe Bombi.

— Cred că a fost păcălit de acesta. Poate că Bombi a făcut un ocol călare şi s-a reîntors aici. Noaptea a fost greu, chiar şi pentru Pongo să „citească" corect urmele.

— Şi dacă se întâlnesc în luptă cei doi, Mariane? Bombi este şi el puternic şi mai are în plus viclenia, pe când uriaşul nostru prieten luptă cavalereşte.

— Pongo îl cunoaşte prea bine pe Bombi şi ştie cum să-l înfrângă, dinspre partea asta nu trebuie să ne facem griji.

Cu toată această asigurare, n-am încetat să fiu preocupat de soarta prietenului nostru negru. Nu-mi venea totuşi să cred că el fusese păcălit. Pongo nu putea fi lesne tras pe sfoară.

Mi-am făcut schimbul de pază, privind tot timpul cu mare atenţie spre catâri. Nu s-a întâmplat însă nimic şi când s-a luminat de ziuă, am răsuflat uşurat. Înainte de a ne îngriji de micul dejun, ne-am apucat să luăm blănurile animalelor ucise. Mai târziu, când am vrut să pornim la drum, ne-a dat mare bătaie de cap liniştirea catârului, pe spinarea căruia am îngrămădit cele două piei. Animalul tremura din tot corpul. Mirosul pieilor îi producea teamă şi numai treptat a început să se calmeze.

Am călărit mai departe spre sud-est.

Înaintea de plecare, am cercetat tufişurile. Dar nimic nu arăta prezenţa celor doi, bineînţeles, în afara urmelor care dovedeau că au fost pe acolo. Ceea ce ma alarmat cel mai mult a fost constatarea că Bombi se reîntorsese aici împreună

cu doi catâri. Cel de-al doilea catâr era oare cel pe care îl călărise Pongo? Aceasta era întrebarea care ne obseda. Deşi doream să-l îndepărtăm cât se putea, totuşi gândul acesta chinuitor nu ne părăsea. Unde putea să fi rămas uriaşul negru?

După vreo patru ore de călărie am dat iarăşi de un crâng de arbuşti, unde ne-am oprit. De fapt, nu aveam intenţia de a face o nouă oprire. Însă o voce interioară ne spunea că în această îngrămădire de copaci şi tufişuri vom da de vreun semn de la Pongo. Ne-am apropiat de primii arbuşti şi am descălecat. Înainte de a pătrunde în interiorul tufărişului, crengile au fost date la o parte şi în faţa noastră a apărut.… Pongo.

Ne-a zâmbit chiar, oarecum încurcat.

— *Massers,* Pongo fost tare prost, a mărturisit el. Pongo păcălit de Bombi, care luat cal de Pongo şi întoarce la *massers.*

— Bombi l-a eliberat pe Becker, care era prizonierul nostru, l-a lămurit Marian. Dar cum i-a reuşit lui Bombi să te înşele?

— Pongo călăreşte aici, unde lăsat cal şi dispare în desiş, apoi ia pe urmele lui şi pătrunde în pădure. Pongo aude deodată tropăit de cai şi părăseşte repede tufiş. Bombi suit călare pe cal şi dus de acolo; el lasă alt catâr. Pongo nu poate urmări atât de repede cu el.

Am fost bucuros să aud că nu s-a ajuns la o luptă între cei doi, deşi Pongo nu era un adversar de dispreţuit. Acum acesta stătea teafăr în faţa mea şi asta însemna principalul. Oricum gândurile negre în ce-l privea nu dispăruseră.

Acesta a încălecat pe catârul său şi am luat-o cu toţii din nou din loc, ţinând fără abatere, direcţia înspre sud-est. La întrebările puse de către Marian, uriaşul ne-a lămurit că puţin după căderea întunericului vom ajunge în satul său. Pongo nu ne-a mai întrebat de unde aveam pieile proaspete de lei, ştiind prea bine că fiarele le doborâsem noi în noaptea trecută. Cu armele noastre moderne a fost o nimica toată să o facem. Trebuia numai să ai mâna sigură şi să-ţi păstrezi calmul în momentul decisiv.

Înspre amiază am făcut popas într-o vale. Soarele ardea nemilos, dar în lung şi în lat nu se vedea nici un pâlc de arbori sub care să ne adăpostim.

Când după trei ore ne-am reluat marşul, am văzut înspre stânga ceva ce aducea a călăreţi. Prima dată am crezut că ar fi fost chiar Becker, apoi ne-am dat seama că era vorba despre un fermier ce se îndrepta înspre lacul Leopold. L-am

salutat călduros. Marian l-a rugat pe om să-i împărtăşească fermierului Jones ultimele noastre întâmplări, în care fuseseră implicat Becker cu negrul său, pentru ca acesta, la rândul lui, să retransmită ştirea la Coquihatville.

Cu asta ne respectam cuvântul pe care i-l dădusem mai înainte sergentului de poliţie.

Ne-am reluat marşul. Cu trei ore înainte de căderea întunericului a apărut în depărtare conturul unei păduri. Am recunoscut această porţiune de junglă, întrucât eu am mai străbătut-o încă de două ori. În această mare pădure ecuatorială se aţineau destul de multe gorile, de care trebuia să ţinem seama.

În această pădure, într-un luminiş foarte întins, era situat satul lui Pongo. Mai precis, chiar în mijlocul junglei. Ochii lui Pongo s-au luminat atunci când a apărut pădurea. Cu chipul zâmbitor, s-a întors înspre noi, spunându-ne doar:

— Ţara lui Pongo, *massers!*

Am ştiut ce voia să spună cu aceste simple cuvinte. Oricărui om patria îi este cel mai scump lucru, indiferent dacă este un imperiu sau un sat obscur de negri. Şi iată că chiar aici se afla patria uriaşului nostru prieten.

Am intrat călare în pădure. Pongo cunoştea toate potecile, care în timpul anilor săi de absenţă au fost totuşi întreţinute de cei din satul lui. Fireşte că apăruseră şi poteci noi, dar pe care prietenul nostru negru nu intenţiona să le folosească. Două ore am tot călărit prin pădure. Am mai descris această porţiune de junglă în alte povestiri ale mele, deci nu o voi mai face acum. Ne-am lăsat în seama lui Pongo, care cunoştea fiecare colţişor al imensului codru african. Cu puţin înainte de căderea întunericului am ajuns într-un luminiş.

Am sărit repede de pe spinarea asinului meu, în speranţa că aici ne vom instala campamentul de noapte. Pongo însă mi-a făcut repede semn că nu era cazul.

— Pongo conduce *massers* în ascunziş de la Pongo, ne-a explicat el.

În ascunzătoarea sa? De asta nu ştiam nimic, deşi, aşa cum am mai amintit, mai fusesem aici de două ori. Nu am mai stăruit asupra acestui lucru, uriaşul ştiind mai bine de ce nu ne-a arătat pe atunci ascunzătoarea aceea.

Uriaşul nostru prieten a luat-o călare pe o potecă foarte îngustă. După vreo două sute de metri am ajuns într-o altă rarişte, unde am şi descălecat. Pongo îşi luase calul de dârlogi şi l-a condus înspre un tufiş compact pe care cu mâna stângă îl dădu la o parte. Acum a apărut o nouă potecă, ce ducea mai departe în desiş. L-am urmat însoţiţi de animalele

noastre. După ce am lăsat tufişul în urmă, Pongo şi-a lăsat animalul pe loc şi s-a întors, înlăturând toate urmele pe care le lăsasem pe potecă până aici. Pongo ne-a condus mai departe, continuând să mergem încă un sfert de oră. Deodată ne-am găsit în faţa unui luminiş larg în mijlocul căruia se ridica o colibă. El şi-a lăsat catârul liber. După care ne-a făcut semn. Voia să spună prin asta că am ajuns la ţintă. Ne-am apropiat de el.

— *Massers,* aici este ascunzătoare de la Pongo, ne-a informat uriaşul. Numai Tungu ştie de la ea.

— Cine este Tungu? s-a interesat prietenul meu.

— Tungu om în care are încredere Pongo. Tungu tare bătrân. Pongo crede că aici poate întâlni Tungu. Tungu află ştire de la Bombi că Pongo vine acasă.

Ne îndoiam că aşa ar sta lucrurile, fiindcă dacă Bombi ar fi răspândit ştirea, n-ar fi făcut decât să producă agitaţie în sat. Pongo avea însă mulţi oameni care ţineau la el şi-i rămăseseră credincioşi. Ci siguranţă că aceştia s-ar fi opus dacă Bombi ar fi vrut să-şi revendice puterea pentru el. I-am spus toate acestea lui Pongo.

— Bombi altfel spune toate astea. El spune Pongo om rău pe care Bombi trebuie să ucidă, pe când vine încoace, ne-a lămurit uriaşul negru, care ne ascultase cu atenţie.

— Deci tu crezi că Tungu nu va crede toate acestea şi va veni aici, dragă Pongo!

— Da, *Masser* Farrow, Tungu vine repede.

Eram foarte curioşi dacă nu cumva Pongo se înşela totuşi. Credinciosul nostru tovarăş s-a îndreptat acum înspre colibă şi a intrat înăuntru. Noi am aşteptat afară. Întrucât nu am fost invitaţi să-l urmăm, am bănuit că vrea mai întâi să percheziţioneze coliba. N-a rămas totuşi mult acolo. Când a ieşit, ne-a surprins înfăţişarea sa. Pongo nu mai purta pantaloni albi, vesta uşoară şi nici cizmele sale. Acum se îmbrăcase aşa cum obişnuia să o facă pe când era şeful tribului său. În jurul umerilor îşi pusese o blană de leopard, care-i acoperea trupul până la şale. În braţul stâng purta un scut, iar cu dreapta o lance impresionantă.

Pongo voia prin asta să arate că devenise din nou stăpânul şi domnul tribului său. Ochii îi străluceau, am simţit în clipa aceea că va face orice pentru a-şi relua demnitatea puterii şi a şefiei. Cu orice preţ!

— Bravo Pongo! i-a strigat Marian.

Pongo arăta cam stânjenit, nu voia defel ca noi să-l lăudăm pentru această schimbare.

— *Massers,* Pongo acum merge în sat, ne-a spus el. Pongo rămâne multă vreme acolo. *Massers* trebuie să aştepte aici reîntoarcerea lui Pongo.

— Dar noi vrem să te însoţim, mai degrabă, dragă Pongo, ce zici de asta? l-am întrebat eu puţin dezamăgit.

— *Massers,* este mai bine dacă Pongo merge singur. *Massers* aşteaptă aici veşti de la Pongo. El trebuie să vadă ce a făcut Bombi.

Am scuturat cu părere de rău capul, când Marian m-a privit întrebător. Aş fi preferat să merg împreună cu uriaşul negru. Acesta nu voia să ne pricinuiască neplăceri, întrucât dacă se ajungea la vreo încăierare, noi nu trebuia să intervenim, altfel am fi avut mari necazuri cu autorităţile belgiene.

O asemenea eventualitate voia s-o evite cu orice preţ.

— Crezi că se va ajunge la luptă, dragă Pongo? l-a întrebat Marian.

— *Massers,* Pongo nu ştie, el numai bănuieşte.

A rămas câteva minute singur, reflectând îngândurat. În cele din urmă s-a hotărât:

— Dacă Pongo este mort, *massers* se gândeşte adesea la Pongo, nu-i aşa?

Aşadar, presimţirea funestă se reîntorsese. Am simţit că mă apucă furia şi m-am uitat aproape supărat la el.

— Pongo, greşeşti dacă gândeşti aşa. Te vei întoarce sănătos la noi, ai să vezi! Vai de omul care-ţi va face rău! Te vom răzbuna cumplit!

— Va fi mai bine dacă *massers* nu se ocupă de probleme al lui Pongo. Autorităţi nu vor ca oameni albi să amestece în treburi de la negri. Pongo merge acum.

Ne-a mai făcut un semn cu capul şi a dispărut după tufişuri, dar nu pe poteca pe care am venit noi, ci pe alta, ascunsă în dosul unui tufiş ce părea de nepătruns.

Marian şi cu mine ne-am privit cu subînţeles. Împărtăşeam doar aceleaşi gânduri şi sentimente: să-l urmărim în taină pe Pongo pentru a-l putea proteja.

Întrucât cunoşteam de mult intenţiile prietenului nostru negru, n-am avut de ce şovăi.

Ne-am îngrijit de catâri, le-am dat jos şeile, după care ne-am lăsat carabinele în colibă, înăuntru căreia nu se afla nimic deosebit decât ce-i trebuie omului pentru un scurt popas în pădure. După aceea am luat-o pe poteca dindărătul tufişului pe unde dispăruse Pongo.

VI
PONGO ÎN PRIMEJDIE

AM FĂCUT VREO DOUĂ SUTE DE PAŞI când deodată am auzit un strigăt îndărătul nostru. Ne-am întors şi am văzut un negru în vârstă care în semn de pace şi-a ridicat ambele braţe în sus, apoi le-a încrucişat pe piept, într-un mod oarecum asemănător ca cel folosit în orient cu ocazia salutului. Ne-am oprit. Negrul s-a apropiat de noi fără teamă. Îmi părea cunoscut şi ştiam că l-am mai văzut cândva.

— *Massers,* ni s-a adresat el într-o engleză pidgin. *Massers* s-a întors cu Pongo? El nu mort, cum spune Bombi?

— Nu, Pongo trăieşte. Tu te numeşti Tungu, nu-i aşa?

— Da, *Masser* Farrow, mă numesc Tungu. Pongo vorbit despre Tungu?

— Da, te-a aşteptat. Acum s-a dus în satul lui.

— Pongo însă nu trebuie să meargă acolo. Bombi a venit şi a spus că Pongo a trădat pe negri şi că el va veni ca să ia muncitori negri, pe care să-i vândă.

Asta fireşte că era o minciună grosolană din partea lui Bombi.

El le-a împuiat minţile oamenilor că Pongo va veni cu oameni albi pentru a introduce sclavia… desigur, negrii erau foarte supăraţi din pricina asta.

— Tungu crede şi el asta? s-a informat Marian.

Negrul a clătinat din cap.

— Mulţi din fraţii noştri nu cred aşa ceva, dar acum sunt trişti că Bombi l-a omorât pe Pongo. Pongo nu este mort, dar ei nu crede, vor mai întâi să-l vadă pe el.

— Câţi susţinători mai are Pongo?

— *Massers,* nu sunt prea mulţi, numai a treia parte din aceia ai lui Bombi.

— Asta arată prost pentru Pongo, dar sperăm că mulţi dintre aceştia să se reîntoarcă când vor afla că Bombi a minţit.

— Da şi el spune că Pongo a vrut să vină cu doi albi să prindă sărmanii negrii şi să vândă pe ei.

— Dar negrii ne cunosc doar, am intervenit eu.

— Acum ei crede pe Bombi. Pongo foarte greu devine şef din nou.

— Ce crede Tungu că ar trebui că facă Pongo?

— Pongo trebuie să lupte singur cu Bombi, apoi negrii aşteaptă vadă cine învinge.

— Deci se va ajunge la un duel, un fel de judecată a Domnului? am întrebat eu uluit.

— Tungu crede că mai bine aşa, dar Bombi nu vrea să lupte cu Pongo, ştie că atunci face mulţi duşmani.

— Va trebui să-l găsim repede pe Pongo. Încă nu-i vremea să se arate, a spus povăţuitor Marian.

— Da, *Masser* Farrow, de aceea venit aici Tungu, să vorbească cu Pongo şi să prevină la el.

— Bine, atunci să ne grăbim.

Ne-am reluat drumul. Tungu cunoştea tot aşa de bine poteca întocmai ca şi Pongo, aşa că a putut să ne conducă repede.

Chiar în mijlocul pădurii ne-a surprins noaptea. În ciuda întunericului de nepătruns de sub arbori, ne-am continuat mersul, deşi trebuia să ne călcăm pe picioare unul după altul, pentru a nu ne rătăci.

O jumătate de oră mai târziu ne-am pomenit într-un luminiş mare. În mijlocul acestuia se întindeau colibele satului lui Pongo. În piaţa din centru ardea un foc uriaş, ceea ce făcea să se distingă totul în jur, destul de clar. Ne-am dat seama imediat că Bombi îi alarmase pe băştinaşi. Mulţi dintre ei stăteau îndărătul unui ţarc întărit cu ţepuşe şi supravegheau cu insistenţă împrejurimile. Bombi se aştepta deci la reîntoarcerea adversarului său încă în această noapte.

Dar unde se ascundea totuşi credinciosul nostru prieten? Ne-am rotit privirile cercetătoare împrejur. Ceva a foşnit în spatele nostru şi din desiş a apărut chiar Pongo. N-a părut foarte surprins să ne vadă şi s-a îndreptat spre Tungu ca să se intereseze de starea lucrurilor.

Tungu i-a repetat aceleaşi veşti pe care le cunoşteam şi noi de la el. Ochii lui Pongo s-au îndreptat apoi spre foc şi apoi dincolo de acesta, în timp ce mâna i se odihnea strâns pe suliţă. Bănuiam că i-ar fi plăcut mai degrabă să intre direct în luptă, singur împotriva tuturor.

Tungu însă era un bun vorbitor cu putere de convingere. Pongo s-a liniştit treptat. Întrucât ambii negrii vorbeau în dialectul lor, n-am înţeles nimic.

În cele din urmă Pongo nu s-a adresat nouă:

— *Massers,* Tungu are dreptate, Pongo nu luptă cum cu Bombi. Acest este un mare trădător, dar Tungu n-a crezut niciodată că Bombi este şi un mare mincinos. Pongo va arăta la toţi fraţii săi că nu-i va vinde la oamenii albi.

— Vrei să întreprinzi ceva la noapte, Pongo? l-a întrebat Marian.

Pongo a negat numai din cap.

— Pongo va aştepta până dimineaţă, apoi trimite Tungu la Bombi să ceară la el luptă.

— Noi vom veghea să nu se petreacă nici o trădare, Pongo. Te poţi bizui pe noi.

— Tungu veghează, *massers.* Pongo nu vrea ca *massers* amestecă în certuri cu negri.

Avea dreptate, deşi se impunea totuşi această supraveghere, dar într-un mod cât mai discret. Nu voiam ca Pongo să-şi piardă viaţa în urma unei viclenii. Întrucât nu aveam de gând să ne reîntoarcem la coliba lui Pongo din luminiş, am rămas la marginea pădurii seculare, unde ne-am stabilit un loc de odihnă în spatele tufişurilor dese.

Pongo devenise neliniştit şi din când în când dispărea de sub privirile noastre. Cât despre mine, eu nu-mi găseam liniştea. De mai multe ori am vrut să-l urmez dar Marian m-a tras îndărăt.

Era cam pe al miezul nopţii când Pongo a dispărut din nou. Îşi lepădase blana de leopard şi-şi lăsase şi scutul. Dar lancea o luase cu sine. Am căutat să-l urmăresc cu privirea, însă după câţiva paşi a dispărut. Ştiam că va încerca să se târască înspre sat pentru a se pune în legătură cu prietenii săi.

A trecut o oră. Băştinaşii din sat încă stăteau de veghe. Focul lumina puternic împrejurimile. În jur, pe o rază de treizeci de metri puteai să recunoşti orice. De aceea mă îndoiam că lui Pongo îi va reuşi să se apropie neobservat de sat.

Deodată înăuntru aşezării de colibe a izbucnit o lumină orbitoare. Se auzeau mereu strigându-se numele lui Pongo sau Bombi.

Am sărit în sus privind spre sat. Negrii fugeau de colo până colo, în aer erau aruncate suliţe, iar urletele se înteţeau cu fiecare secundă. Cei ce stăteau îndărătul gardului de spini şi-au părăsit locurile.

— Pongo este în primejdie, acum când a cutezat să pătrundă în sat. Cum izbutise, nu ştim, dar nu putem să-l lăsăm de izbelişte. Focurile de armă sunt trase de Becker. Vino să ne grăbim acolo.

Tungu era şi el foarte agitat şi ne-a urmat imediat, când făcând paşi mari, am ieşit în luminiş. Din fericire, nimeni nu mai acorda atenţie acum împrejurimilor satului. Am ajuns repede la pavăza de ţepuşe, dar n-am văzut ce se petrecea îndărătul acesteia.

— Urcă-te pe umerii mei, Robert şi trage câteva focuri de pistol, ca să-i sperii puţin pe negri şi să-i dai astfel un răgaz pentru respiraţie lui Pongo. Dar repede, grăbeşte-te!

Deja eram sus. Priveliştea care mi se oferea ochilor mi-a îngheţat sângele în vine. Credinciosul nostru camarad zăcea

însângerat la pământ. În jurul lui erau adunaţi o mulţime de băştinaşi. Câţiva îl ţineau strâns. Un negru imens, în care l-am recunoscut pe Bombi îşi înălţase lancea cu intenţia de a o arunca asupra uriaşului nostru prieten.

Atunci au detunat împuşcăturile mele. Mi-am ridicat ambele pistoale şi am tras până am golit încărcătoarele.

Acum era clar că interveniseră albii. Un glonţ l-a atins uşor la cap pe Bombi. El şi-a lăsat să-i scape suliţa şi a tulit-o.

A izbucnit un cor de strigăte de spaimă şi negrii de lângă el au căutat să-şi găsească la rândul lor scăparea prin fugă.

Pongo s-a ridicat în ciuda rănilor primite şi s-a grăbit să pătrundă mai departe în sat, dispărând curând după colibele cele mai apropiate.

— *Massers* vine repede, ne-a avertizat Tungu. Pongo este iarăşi liber, el părăseşte satul.

L-am zărit deodată pe Becker care ajunsese deja în stăpânirea catârului şi a armelor sale, făcând semne disperate unor negri. Îndată ce m-a observat a scos revolverul şi a slobozit câteva gloanţe înspre mine. Am sărit repede de pe umerii lui Marian şi ne-am retras cu toţi în grabă spre marginea luminişului. Era şi timpul, întrucât în spatele nostru, lângă gardul de apărare, se iviseră mai mulţi băştinaşi, care au început să arunce asupra noastră cu suliţele.

A trebuit să alergăm în zig-zag ca să nu fim nimeriţi.

Cu chiu cu vai am ajuns în cele din urmă la marginea marii păduri şi am pătruns la adăpostul arborilor uriaşi.

— Pongo este rănit, am strigat eu răguşit, de îndată ce mi-am tras sufletul, l-am văzut însângerat, întins la pământ.

— *Massers,* rană nu este grav, a rostit o voce şi îndată după aceea a apărut uriaşul în faţa noastră. Pongo mulţumeşte massers pentru ajutor. El crezut că bătut deja ceas de moarte.

— Unde eşti rănit, Pongo? l-am întrebat eu îngrijorat.

Pongo căpătase o rană de glonţ. Dar din fericire nu fusese atins osul la antebraţ. Negrii cuprinşi de delir îl azvârliseră la pământ, unde adversarii săi începuseră să-l lovească cu măciucile. Timp de câteva secunde el îşi pierduse cunoştinţa. Împuşcăturile mele îl făcuseră să şi-o recapete şi astfel a putut să scape în debandada generală.

În îngrăditura ce înconjura satul îşi făcuse de mai înainte o mică deschidere, pe care o mascase bine. Însă acest îngust tunel vegetal fusese năpădit repede de plante, dar Pongo îşi croise totuşi drum cu marele lui cuţit. Avusese de gând să se

pună în legătură cu prietenii săi, pentru a-l captura eventual pe Bombi.

I-am legat rana de la braţ, de care uriaşul negru nu se mai sinchisea acum. Privindu-ne bucuros şi recunoscător, el ne-a spus:

— *Massers,* presimţirile rele acum dispărut, nu este hotărât ca Pongo să moară.

Cu asta, pentru el chestiunea era rezolvată.

Am aşteptat împreună apariţia zorilor. În sat domnea încă o mare agitaţie, întrucât toţi văzuseră cu ochii lor că Pongo era în viaţă şi că Bombi minţise. Tot mai multe voci se ridicau împotriva mincinosului. Dar Bombi mai avea destui adepţi, astfel că, prietenii lui Pongo nu îndrăzneau să-l susţină făţiş.

A venit în fine şi dimineaţa.

Când s-a luminat de ziuă am observat că Bombi adunase destui războinici, pregătind de bună seamă vreun atac. Între timp Becker veghea în interiorul satului, având misiunea ca adepţii lui Pongo să nu încerce răsturnarea situaţiei.

Brusc, războinicii au părăsit satul. În fruntea lor păşea Bombi, care purta suliţă şi scut. Străbătuseră deja jumătate din marele luminiş ce se întindea până la marginea pădurii. Dindărătul tufişurilor le-a apărut dintr-o dată în faţă Pongo. Purta din nou blana de leopard ca şi scutul şi lancea lui grea.

Pesemne că Bombi îl crezuse pe Pongo grav rănit şi când la văzut s-a oprit speriat, ridicând prevenitor mâna. Fără să se lase impresionat de cei din faţă, Pongo a luat imediat poziţie de luptă.

Negrii au început să şovăie. Încă o dată se convingeau că Bombi minţise când le spusese că Pongo era grav rănit. Înaintea lor apărea acum prietenul nostru în deplinătatea puterilor fizice, ca un luptător încrezător în forţele sale şi în biruinţă.

În acea clipă s-a arătat şi Tungu. El a păşit în întâmpinarea războinicilor şi din însărcinarea lui Pongo le-a împărtăşit propunerea de a lupta pentru supremaţie numai cei doi adversari, Bombi şi Pongo. Învingătorul avea să devină şeful satului.

Oamenii lui Bombi au primit cu veselie propunerea, deoarece aveau deplină convingere în victoria şefului lor.

Bombi însă era un laş, care nu accepta o luptă deschisă, dar negrii deveneau din ce mai favorabili acestei rezolvări a diferendului.

Pentru a nu-şi pierde de tot autoritatea, nu-i rămânea altceva de făcut decât să accepte confruntarea.

Tungu s-a grăbit să-şi anunţe consătenii rămaşi dincolo de îngrăditură satului despre lupta ce avea să înceapă şi urmările ei. Învingătorul trebuia să fie recunoscut ca şef suprem. Aproape toţi băştinaşii şi-au părăsit satul, în care rămăseseră acum doar Becker şi femeile cu copii. Acesta din urmă nu ţinea defel să se arate. Dacă Pongo avea să fie biruitor, se gândea să-şi caute salvarea prin fugă.

În luminiş s-a format un cerc mare. La mijloc, Bombi înţepenise pe loc, gata de luptă. Cu ochi încruntaţi, privea cu viclenie înspre Pongo, ce se apropia încet de cercul uman.

Cei doi urmau să folosească în luptă scutul şi lancea, aflându-se unul de altul la o depărtare de douăzeci de metri. Fiecare adversar putea să arunce atât de multe suliţe cât îi permitea rezerva ce o poseda. Dacă rezultatul n-ar fi fost decis astfel, urmau să treacă la lupta cu cuţitul.

Pongo împotriva lui Bombi! Asta urma să fie o înfruntare fără îndurare, întrucât ambii luptători erau de o forţă egală. Nu se putea şti de la început cine o va câştiga.

Tungu a dat semnalul ca Pongo să pătrundă în arenă, acesta s-a apropiat fără grabă. Întrucât nu se dăduse semnalul de începere a luptei, uriaşul nostru nu avea de ce să fie deosebit de atent şi fără să aibă suspiciuni, a pătruns prin cercul de privitori.

Bombi însă şi-a ridicat cu iuţeala fulgerului suliţa şi a aruncat-o asupra lui Pongo. Am scos involuntar un strigăt de spaimă. Din fericire Pongo mi-a auzit avertismentul şi a făcut iute un pas lateral şi arma adversarului său trecându-i milimetric pe lângă coaste.

Aproape în aceeaşi clipă a bubuit o împuşcătură. Bombi şi-a ridicat mâinile în sus şi a căzut la pământ, unde a rămas fără mişcare. Negrii au crezut mai întâi că noi am fost aceia care am tras. Ei şi-au dat de îndată seama de fapta criminală a lui Bombi, ce voia să-şi ucidă mişeleşte adversarul, dar de îndată ce l-au văzut pe acesta doborât, s-au înverşunat împotriva noastră. Şi-au ridicat lăncile, voind să se răzbune. Dinspre pădure a răsunat însă un glas poruncitor. Ne-am întors pe călcâie şi l-am văzut apărând pe sergentul Micke, urmat de poliţiştii lui negri. Acum băştinaşii ştiau că au în faţa lor supremaţia autorităţii belgiene, astfel că ai dat buzna ţipând înapoi spre sat.

Sergentul s-a apropiat salutându-ne:

— Am sosit la timpul potrivit, domnilor. Acest negru, pe care l-am recunoscut imediat a fost un mare ticălos; voia să-l ucidă mişeleşte pe însoţitorul dumneavoastră. L-am observat

de o bucată de vreme şi i-am plătit-o cu un glonţ. Asta a fost pedeapsa lui.

— Becker este în sat, l-am avertizat eu.

— Ştiu, a zâmbit sergentul. După ce ne-am despărţit atunci, m-am răzgândit, domnilor! Oamenii mei au fost chiar atunci de părere că Becker şi Bombi vor veni în sat şi ne-am hotărât să ne întoarcem pe urmele dumneavoastră. Speram să vă pot ajunge pe drum. În cale l-am întâlnit pe fermierul care urma să ducă vestea lui Jones. Am fost bucuros, firește şi m-am grăbit şi mai mult să ajung aici. Din păcate ne-a prins întunericul, aşa că a trebuit să înnoptăm în junglă. Acum iată-ne şi am să fac puţină ordine în sat.

Sergentul a luat-o înaintea noastră. Negrii îşi depuseseră armele şi ne priveau înspăimântaţi. Pongo, acum în calitate de căpetenie a început să dea câteva porunci.

Becker dispăruse deocamdată, dar a putut fi găsit ceva mai târziu într-o colibă cu femei. Sergentul i-a pus cătuşele iar noi i-am dat acestuia cele douăzeci de mii de franci pe care Micke i-a luat surâzând. Pongo recunoscuta cum de şef şi domn, a pus toate lucrurile la locul lor, cu chibzuială.

Am mai rămas câteva zile în sat. Când după vreo săptămână a venit vremea să ne luăm rămas bun de la prietenii noştri, Pongo i-a predat şefia în sat lui Tungu.

— Pongo rămâne şef şi dacă e departe, el vine aici cu *massers*, a spus el cu convingere.

Ne-am bucurat din suflet scuturându-i mâna. Am pornit pe drumul de reîntoarcere împreună cu sergentul şi poliţiştii săi, care-l escortau pe Becker. Am trecut iarăşi pe la ferma lui Jones, unde sergentul s-a despărţit de micul nostru grup. Cât despre noi, ne-am ţinut făgăduiala şi am mai rămas câteva zile oaspeţii fermierului.

Sfârşitul volumului: **ÎN ŢARA LUI PONGO.**

În numărul următor:

COMOARA DE PE SELAWA.

Congo

Republica Democratică Congo, succesoarea Congoului belgian este situată în zona centrală a Africii, de o parte şi de alta a Ecuatorului, având ieşire la Oceanul Atlantic printr-o fâşie îngustă de ţărm care cuprindea şi estuarul fluviului Congo.

Are o suprafaţă de 2.345.000 km² şi o populaţie de 52,4 mil. locuitori. Capitala este la Kinshasa (3,8 mil. loc.), iar alte oraşe importante sunt Kisangani (fost Leopoldville), Kananga şi Kolwezi.

Relieful este marcat de bazinul fluviului Congo, fluviu lung de 4.370 km şi cu un debit la vărsare de 80.000 mc/sec. În est se remarcă lanţul munţilor de origine vulcanică Ruwenzori (5.109 m), parţial activi, iar la sud-est munţii Mitumba (2.000 m). În rest relieful este format din podişuri nu prea înalte, acoperite de păduri tropicale umede (42% din teritoriu). Savana domină suprafaţa ţării în proporţie de 20%. Pe marea fractură estică sunt prezente marile lacuri ale Congoului: Albert, Eduard, Kivu, Tanganyika şi Mweru.

În anul 1482 navigatorul portughez Diego Cao descoperă estuarul fluviului Congo, dar interiorul ţării rămâne necunoscut până la expediţiile marilor exploratori ai secolului XIX.

Atunci între 1874 şi 1884, Congoul devine cunoscut datorită numelor lui David Livingston, John Speke sau Henry Morton Stanley, care au petrecut ani în şir explorând imensitatea teritoriului congolez. În această perioadă zona a devenit obiectul unei competiţii internaţionale între principalele puteri europene ale momentului. În 1884, în urma conferinţei de la Berlin, Congoul a fost încredinţat regelui Leopold al II-lea al Belgiei, acesta devenind astfel cel mai mare proprietar privat din lume, deşi nici nu ştia cât de bogată este proprietatea sa, singura sa obligaţie fiind cea de a asigura libera circulaţie pe fluviul Congo şi un comerţ liber, precum şi de a pune capăt negoţului cu sclavi în zonă. Ultima sa obligaţie nu a reuşit să o îndeplinească şi pe lângă asta, modul defectuos de administrare a proprietăţii a făcut ca în urma unui scandal de proporţii, teritoriul să fie transferat în stăpânirea statului belgian în anul 1908.

Înainte de primul război mondial a început explorarea cuprului în provincia Katanga, fapt care a dus la îmbogăţirea acestei provincii într-o măsură dublă decât restul teritoriului, creând premiza desprinderii viitoare a provinciei din statul Congo. La 30 iunie 1960, Congo devine independent cu prim

ministru în persoana lui Patrice Lumumba, dar nici două săptămâni mai târziu, la 11 iulie, Katanga se declară independentă sub conducerea lui Moise Chombe. Revolta armatei congoleze, dublată de ezitările trupelor ONU şi de neînţelegerile dintre conducătorii congolezi care s-au dovedit ineficienţi în gestionarea revoltelor interne a făcut posibilă intervenţia trupelor paraşutate belgiene, precum şi asasinarea lui Patrice Lumumba în ianuarie 1961. În scurtă vreme începe războiul pentru secesiunea Katangăi, război în care intervin în forţă trupele ONU iar de cealaltă parte mercenarii străini, denumiţi „fioroşii", angajaţi de guvernul katanghez. La 21 decembrie 1961 Chombe renunţă la secesiune.

Totuşi tulburările continuă iar în 1965 ajunge la putere colonelul Joseph Mobutu. Acesta, după ce îşi consolidează puterea, instituie o dictatură militară dură şi coruptă dar prea puţin eficientă pentru stabilizarea ţării. Sub numele tribal de Mobutu Sese Seko, el schimbă denumirea ţării în Zair. După tulburările sângeroase din anii '90, Mobutu este răsturnat de la putere în 1997, exilat şi moare în acelaşi an, iar ţara revine la vechea denumire de Congo. Începând cu 1998 reizbucneşte cel mai sângeros război de după cel de-al doilea război mondial, cu peste 4,7 milioane de victime în prezent.

În 1994 în regiunea Rwanda are loc masacrul a peste 500.000 de etnici tutsi minoritari de către rivalii lor hutu. În momentul în care tutsi ajung la putere, grupările hutu responsabile de masacre fug în Republica Democratică Congo (fostă Zair), unde beneficiază de protecţia preşedintelui Mobutu Sese Seko.

În acel moment, Rwanda împreună cu Uganda ambele intenţionând capturarea rebelilor hutu refugiaţi în Congo şi protejaţi de preşedinte, susţin financiar şi militar gruparea Alianţei Forţelor Democratice pentru Eliberarea Congoului (ADFL) condusă de Laurent Kabila. În 1998 acesta reuşeşte răsturnarea prin forţă a lui Mobutu care este exilat şi moare în acelaşi an. Speranţele conducătorilor din Rwanda, Uganda şi Burundi, cum că noul preşedinte Laurent Kabila, va extrăda gherilele hutu drept recompensă pentru sprijinul lor la răsturnarea lui Mobutu sunt infirmate un an mai târziu, în 2 august 1998, atunci când Kabila refuză alungarea lor, ba dimpotrivă, încearcă eliminarea trupelor venite pentru a-l ajuta să dobândească puterea. Cele trei ţări ripostează acordând sprijin oponenţilor lui Kabila şi implicându-se militar tot mai mult în estul ţării. În schimb Kabila primeşte sprijin de la Angola, Namibia şi Zimbabwe, ţări care au propriile lor interese în zonă.

Această stare de fapt se concretizează câteva luni mai târziu, atunci când aceste trei ţări, cărora li se va alătura şi Ciadul, vor desfăşura trupe în interiorul graniţelor Congoului, în timp ce Rwanda, Burundi şi Uganda sponsorizează grupările rebele (Mişcarea de Eliberare a Congoului şi Alianţa Congoleză pentru Democraţie) în scopul răsturnării lui Kabila. Pe lângă acestea mai există şi alte grupări armate neguvernamentale, unele formate din hutu, inclusiv din cei responsabili de masacrele din Rwanda, care luptă împotriva conducerii tutsi din ţările vecine, grupări formate din congolezi tutsi din ţările vecine, grupări formate di congolezi care luptă împotriva celor ce au pătruns pe teritoriul ţării, precum şi grupări formate din etnici ugandezi ce luptă împotriva propriului guvern sprijiniţi de către Sudan. S-a ajuns astfel la implicarea în conflict a nouă ţări africane ce au transformat Republica Democratică Congo într-un imens câmp de bătălie, cu zone controlate de fiecare grupare în scopuri proprii, ca o consecinţă a demarcărilor teritoriale impuse în urma colonialismului european.

La 16 ianuarie 2001 preşedintele Laurent Kabila este asasinat de către unul din bodyguarzi, iar puterea este preluată de către fiul său în vârstă de 31 de ani, Joseph Kabila. În acest răstimp ONU încearcă să ia măsuri, dar căştile albastre desfăşurate în număr insuficient sunt incapabile să oprească masacrul. Au fost semnate mai multe acorduri de pace (la Lusaka în 1999, Pretoria, Luanda şi Gbadolite în 2002, Sun City în aprilie 2003), dar pacea este departe de a fi instaurată în regiune.

O lună mai târziu, Consiliul de Securitate al ONU autorizează o forţă de menţinere a păcii sub conducerea Franţei în scopul de a crea premizele unei păci durabile.

"Pe urmele unei comori, am avut de înfruntat primejdii nemaiîntâlnite în peregrinările noastre... Dar toate cu acestea...

urmează

"Comoara de pe Selawa"

In Numărul următor:

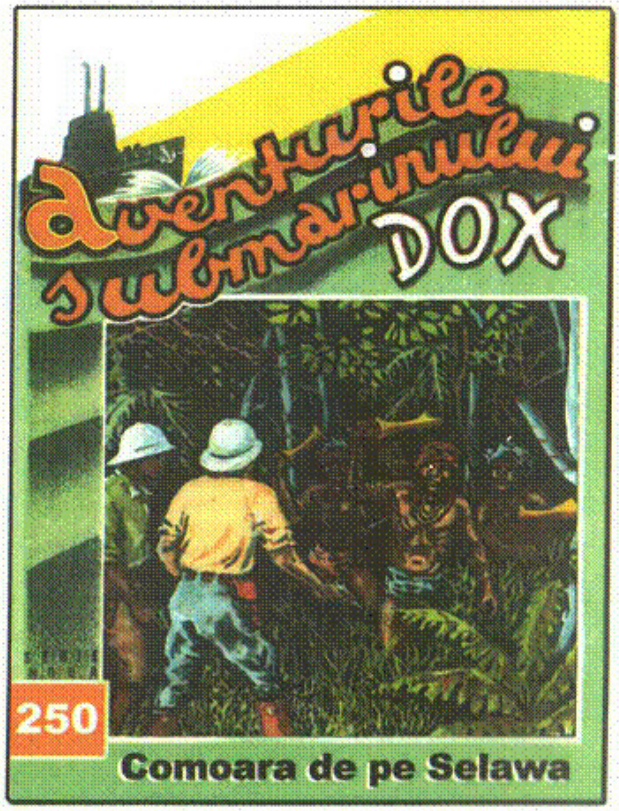

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro